

ДАЛЕС ГОВОРИТЬ ОТВЕРТО

Коли Ви, Читачі, читатимете це число, будете вже мати в радіо і в щоденниках перші зведення з побути міністра закордонних справ ЗДА, Фостера Далеса, в Оттаві. „Подорожуючий сейлізмен американської дипломатії і політики“, як уже встиг світ назвати цього, великого формату державного мужа, зробивши 26.000 миль по південно-східній Азії, заскочив у четвер 16. березня 1955 до столиці Канади на розмови з нашими політиками.

Що продає пеняльний „сейлізмен“? Він, — каже один з американських передових політичних журналів, — переконаний, що від швидкості його поїздки зменшується загроза війни на Дал. Сході і привівши до рівності Азії, якою потрясти події в Кореї та Індокитаю, продає ще два „товари“: запевнення, що ЗДА ніякий „паперовий тигр“, як про це намагається вивести світ Пейпінг та запевнення, що ЗДА поставили комуністичній експанції межу, перехід поза яку — це удар всієї страшною воєнної машинерії ЗДА і її союзників. До Оттави мін. Далес приїхав після ще однієї пресової конференції. Журналістам на ній він сказав просто: Якщо Пейпінг дозволить собі щераз на будьякий збройний виступ в Азії, ЗДА не стримуватимуть ні Сігмана Рі, ні Чан-Кай-Шека від наступу на китайський материк, навпаки, — підтримають як партнери договорів з Кореєю та Формозою, так акцію всією своєю силою. „Якщо Пейпінг вибрав війну, як засіб політики, — казав мін. Далес, — ми не дозволимо вже на шантажі і будемо бити по матеріку. Я відчув, що комуністичний Китай не хоче припинити своїх дій, поки його не припинить вищий спротив. З того погляду ми будемо теж боронити Квемою і Матсу, бо ж самі комуністи заявили, що їх атака на ці острови — це початок їх акції проти Формози“. Врешті мін. Далес підтвердив, що на випадок такої червоно-китайської провокації ЗДА вживуть атомову зброю. Коротко і ясно.

ЗМІНА В КАНАДІЙСЬКІЙ ПОЛІТИЦІ

Чи „купить“ Канада „товар“ мін. Далеса — побачимо. Але канадський міністр закордонних справ Ліндсгей Пірсон, який досі був за рішучим спокоєм в Азії і навіть за віддачею Квемою та Матсу комуністам та навіть намагався забрати з Кореї останні канадські частини, щоб на випадок чого не вмотати їх і через них Канаду у можливу в цьому обширі „комплікацію“, несподівано заговорив на кілька днів до приїзду мін. Далеса такою іншою від дотеперішньої мовою, що це аж викликало інтерпеляції в доміняльним парламенті. Мін. Пірсон сказав просто в Канадському Клубі в Торонто, що відповідальність за долю американського континенту, спільні ідеї і спільні зусилля розбудувати цей континент для найкращого життя в мирі, врешті наглі зміни у світовій політиці, наказують Канаді відкинути всяку неутралістність, коли б ЗДА були загрозі і станути біля них, дарма, що офіційна політика Канади не має тих самих цілей, як політика їх західного сусіда. Ця заява була справжньою бомбою і в парламенті питали Пірсона, чому він найшов місце, щоб скласти заяву про зміну канадської закордонної політики, не в парламенті, а в Торонто. Але мін. Пірсон відповів коротко: Наша політика та сама. Обстоюємо, що Матсу і Квемою повинні належати до Пейпінгу. Але коли атака на ці острови є сигналом до генерального наступу червоного Китаю на Азії, ми будемо проти такої політики і поруч ЗДА будемо їй протиставити всіми засобами. Теж коротко і ясно. Дискутувати мін. Далесу після такої заяви в Оттаві мабуть не доведеться.

ЩОБ БУЛО ВСІМ І ВСЯ ЩЕРАЗ І ЩЕРАЗ ЯСНО

Мета ЗДА в Азії — це перемир'я. Мета Британії — це теж перемир'я. В тому між двома великодержавками немає розходжень. Тільки: ЗДА рішені боронити Формозу. Якщо китайські комуністи не усвідомлюють собі цього сьогодні, — не усвідомлять собі цієї істини ніколи. Повітряна атака на Квемою чи Матсу викличе оборону літаками з баз на Формозі й інтервенцію ЗДА. Комуністи мусять це знати і їх про це попередити.

ПОМОЖІТЬ ЧЕРВОМУ ХРЕСТОВІ!

Україночка Міля Зелік з Раерсон-Паблік Скул в Торонто є одним з 75.000 членів Юного Червоного Хреста в нашій столиці, який хоче в цьогорічній кампанії розбудувати дитячу клініку ЧХ. Міля Зелік закликає всіх батьків і дітей допомогти їй та соткам інших охочих у збірці для цієї справи.

Політичний тиждень в кількох рядках

- Англіський „Таймс“ висловився, що це дів Божий палець, коли в 1953 році Черчилль був на довший час вповні паралізований, як про це він недавно сам признався в парламенті. Це було якраз після того, як по смерті Сталіна Черчилль почав натискати на зустріч трьох, тобто його, Айтєнбергера і Малєнкова; з приводу неадапти до зустрічі не дійшло, а публіці писалося, що прем'єр Британії дуже перетворений і потребує відпочинку. Сьогодні, коли Малєнков відійшов, Черчилль, каже „Таймс“, заощаджено червоною великою компромісності, як політиків.
- Камбоджа дістала нового короля, князя Сурямарі, після несподіваного уступлення дотеперішнього володаря, 33-літнього Нородом Сіанавка, якого вважали сильною антикомуністичною позицією в півд.-схд. Азії. Несподіване уступлення Сіанавка закінчило камбоджанським тим паче, що чотири тижні тому нащ. пабесіт висловив йому величезною більшістю повне довіря.
- МекКарті обвинував знову військове командування в Форт Монмайт, під оком якого виступаються в лабораторіях радари, в небезпечності та недогляді, мовляв після того, як Розенбергі засудили, в цьому форте дють далі замасковані комуністичні шпигуни. МекКарті заявив, в нього є на те докази.
- Принцесі Маргареті, 24-літній сестрі королеви Єлисаветі, яка недавно повернулася з об'їзду Карібійських островів, висловлює британська преса признавання за що її місячну державницьку поїздку, мовляв, вона затіснила зв'язки між британськими колоніями і короною.
- Найвищий суд ЗДА відкинув апеляцію засуджених комуністичних лідерів другого рінгу, які поки

Що діється в поневоленій Україні?

- Звільнений з советського полону колишній генерал Шернер в скорому часі має стати перед німецьким судом за масову ліквідацію „дефістів“ і „ворогів фюрера“ у німецькій армії в 1944 — 1945 рр. Шернер проявив себе тоді жорстоким і безоглядним садистом.
- Київський виконком затвердив план розвитку міського господарства столиці. Київське радіо підкреслює заходи для трамвайного і автобусового сполучення центр міста з околицею і „віддалених районів“. На упорядкування Києва виділено 1955 р. 102 мільйони карбованців.
- Згідно з новим бюджетом СССР на републіканські витрати Української ССР асигновано 26,3 мільярдів карбованців на РСФСР — 66,5 мрл. і на БССР — 4 мрл. В порівнянні з іншими республіками, бюджет УССР процентно піднесе. Найбільше піднесе бюджет Казахської ССР, мабуть у зв'язку із завоюванням там ширинних земель.
- В Криму повстають нові села із переселенців з густо заселених областей України. Як подає „Правда України“ „за останні роки“ постало в Криму понад 150 нових осель.

- Ген. Гюнтер, не поділив тих поглядів, але „свідкує пильно за цією постаттю“.
- Східно-німецькі ставлення до Москви, які погрожували західно-німецьким „провокатором нової світової війни“, змінили наголос після цього, як Бонн ратифікував створення нім. армії, свою позицію: Прем'єр Рав заявив наголос, що ця ратифікація не вплине на торгівельні відносини з Німеччиною.
- Ген. Франко схилю скритикував заходи Фаланги і заперечував Еспанії, що поверот до монархії дасть його урядові постійності і силу. Заперечив теж, що мовляв злочасна еспанська республіка і громадянська війна 1939 року була спадщиною останньої еспанської монархії Альфонса XIII.
- ЗДА рішили не брати до уваги другої вже советської ноти, щоб їм повернути трьох „вбивць і грабіжників-чехів“, які ітекли в 1953 р. і просили про азил. Офіційно заявлено, що ЗДА не думають видавати цих людей на певну смерть.
- Евакуація Тачену та Намі і погрози про певну ситуацію з островами Матсу та Квемою сильно мало підірвати мораль на Формозі. Добачують не м. і. в тому, що нап.-китайський долар, яких 29 мільярдів на ам. долар, стан падає і вже сьогодні дають їх за ам. долар 33. У зв'язку з тим слід сподіватися теж труднощів в уряді Чан-Кай-Шека.
- І березня американське летунське командування на Далекому Сході зорганізує п'ять окремих та більш незначних летунських дивізій. Три з них стоятимуть в Японії, одна в Півд. Кореї й одна на Окінаві. Дивізії, яка була досі на Окінаві, відключать „на спочинок“ до ЗДА.
- Болгарське радіо повідомляло, що поліція задержала „двох агентів“ американської розвідки. Один з них ставив поліції збройний спротив і в сутичці був убитий, другого заарештували.
- Міністер оборони в Бельгії заарештував свідка в справі таємних катастроф у летунстві. В останньому році жертвою випадків впадо близько 50 осіб, а шкоди в літаках цінять на 600 тисяч бельг. франків.
- Австралійський міністр флоту заявив, що на одному військовому кораблі біля Сиднею досі невідомі справники доконали саботажу. Під час направи заподіяних шкод, хтось попортив електричні сполуки.
- Амбасадор Іраку в Каїро заперечував перед єгипетським урядом проїзди кампанії, яку веде єгипетська „реша“, атакуючи Ірак.
- Уряд комуністичного Китаю запровадив обов'язок загальної військової служби. Дотепер комуністична армія нараховувала „п'ять мільйонів добровольців“.

Так рішення — війна чи мир — залежне тепер від комуністів. Якщо над Квемою Матсу і Формозою зірветься хуртовина, вони і не ЗДА нестинуть відповідальності за неї.

Чи така війна вже в повітрі? Найкраще поінформовані з Тайпєю, Токіо, Вашингтону запевнюють, що ні. Причина — ком. Китай невисилі вдарити по ЗДА. Для цього, як у нас казали, закоротка рука, немає сили.

ФАКТИ, ЯКІ ПОВИННІ СПАМ'ЯТАТИ ПЕЙПІНГ

Є речі, які мусять охолодити ентузіазм червоного Китаю до війни з Америкою.

По-перше, Китай мусяв би мати, закінчивши на таку війну рішени б, допомогу і то велику, від СССР. Але советські доставки для Пейпінгу нікудишні. Немає страху, що не правяться. А сам Китай невисилі себе озброїти, бо для цього потрібний важкий промисел.

По-друге: американський „тигр“ має кінці. Має сильну і рухливу флоту та летунство і може гримити по кожному військовому об'єкті в ком. Китаї атомовою зброєю.

Є чим лякатися. І може Пейпінг сам зрозуміє це.

ОСЬ ТІЛЬКИ СПРАВА БЕНЗИНИ

Для Пейпінгу переважає, наприклад, кожна тоща бензини, без якої джети не полетять. Можливість втрати кожного корабля-цистерни-нервує пейпінське радіо.

Така історія була й цього тижня. Фінський танкер „Аруба“ виїхав до ком. Китаю з вантажем нафти з ком. Румунії. Досі не доїхав. Щось сталося. Бути може, що ЗДА інтервенювали доларями, перекунили просто вантаж, як не поїли робили кілька літ тому. Або може національні кораблі приловили і затримали його. Так чи сик, — Пейпінг не дістав нафти і заперувався.

Але найправдоподібніше власник „Аруби“ був втішений пропозицією ЗДА перекунити вантаж. Так бодай корабель, перенесеться до хати. Міг пропасти і вантаж і корабель.

ЛЕЙБУРИСТИ ПЕРЕЖИВАЮТЬ ТРИСК

Випадки лейбуристів вернутись до влади у Британії звичайні і то від розколу в тій же партії. Атака керівництва пануючої групи лейбуристів Е. Бевина на Квемою влітку довела до пропасти. Але крім цієї персональної тріщини є ще тріщина на тлі політичних праць, в тій справі партія сама ще не устигла своїх напружень, за кожну точку цієї програми вде еварка. Як виглядатиме програма лейбуристів у відношенні до рооптництва — ніхто не знає.

Не дивно, що консервативна партія думає над тим, чи не протолосити у Британії вибори ще цього року, ще заки лейбуристи виторують за власними клопатами та заки політика знову не захмариться.

Коли ми писали ці рядки, радіо передавало: Бевина викинули з партії. Криза в лейбуристі поглибилася ще більше.

ЩО ДУМАЮТЬ НІМЦІ?

Великі політичні газети принесли мн. тижня цікаві вистки про настрої в Зах. Німеччині. Вони одностайно стверджують, що озорошення Німеччини не викликає ентузіазму, навпаки, сіра маса намагається радше проти нього.

Теж об'єднання Німеччини не захоплює так німців, як про це говорять політики. Це скорше мрія, навіть політичне гасло, але не пристрасне бажання народу. І посвячуватись для нього не має охочих. Найважніше, що цікавить Німеччину — це господарство і добробут. А об'єднати?

Як можна об'єднати Німеччину, кажуть німці, коли проти цього Совети, самі ж аліанти невисилі цього зробити? Можна хіба на советських умовах. Але тоді вже краще хай Німеччина буде поділена, як всі мали б жити в комуністичній „державі“.

В тих умовах німці не дуже цікавляться політичними розмовами і переговорами. Може пізніше будуть говорити і про об'єднання. Коли об'єднання буде рівнозначне з добробутом.

А УКРАЇНА ТАКИ ЖИВЕ І БОРЕТЬСЯ

ЩО КАЖЕ ГОСТЯ З ВОРКУТИ ПАНІ ГЕРЛЯНД?

В часі, коли британська опінія не може виразно рішитися „на яку їй стати“: чи шукати способів „співіснування“ і співпраці з червоним молохом, чи врешті прилучитися до тих, які тому молохові вже від років, а то й від десяти років, ставлять, не зважаючи на жертви, хто активний, а хто бодай пасивний спротив — до Великої Британії приїхала „гостя з потойбіччя“ — довголітній політв'язень Воркути — фрау Бригітте Герлянд.

В серії своїх виступів, фрау Герлянд в Лондоні дала й одну доповідь для українських слухачів, запрошених Українським Відділом Професійки — Транспорт енд Джанерел Воркере Юніон. Доповідь ця відбулася 23. січня ц.р. в Денізон Гавз.

Очевидно, чимало з того, що говорила пані Герлянд, викликало не тільки застереження, але й хвилювання серед більшості слухачів: журналістка, яка перебула серед бунтів українських повстанців і підпільників близько шости років, не зовсім уміла збагнути ЗАЩО борються ті каторжани і за що ще борються їхні побратими, а з ними весь український нарід. Навіть перекладаючи своїми друзями співкаторжан українців, фрау Герлянд, признаючи їм вершини героїзму, не розуміє їхньої національної програми, сама плачучи в концесії боротьби проти режиму, не розуміючи, що під московським пануванням, від Івана Грознюго по Маленкова, терор, визиск і винищення сусідів є засадою московського імперіалізму.

Не будемо переповідати за що і коли фрау Герлянд поїхала у Воркуту. Більшості читачів це вже відоме із ранішх пресових звітів.

Ми собі дозволимо почати її перекази з того „комліменту“, який вразивла на чистоту і гігієнічність зробила під адресою своїх українських співв'язнів, прямо динуючись, як вони у тих жахливих умовах північного животіння могли дбати про такий порядок і чистоту. А вже до дбайли-

вості до українських вишнвок вона прямо не має слів, як і для вирізнення чепурних українських перед нерахами москвокками. Ствердження про відсотковий стан „інтелектуалів“ серед українців і москалів є тільки зайвою контрапункцією для ствердження вишого культурного рівня українського народу в порівнянні з московським конгломератом.

Очевидно, що не тільки на тому тлі, а на тлі глибоких національних розходжень, навіть в умовах таборового терпіння не могло бути мови про яку небудь співпрацю чи співдію українців і москалів, націоналістів і анархістів. І пані Герлянд ще сьогодні дивується, чому українці не хотіли не тільки контактуватися, а й співпрацювати з „росіянами“. Або чому вони не будучи „білоручками“, виконували свої норми, розуміючи, що таборовою „забастовкою“ Москви (а не тільки режиму!) з середини не заваляти. Або, що „інтрайкувати“ за ціну збільшення пайки хліба чи цукру не дрібниця, яка ніяк не виплачується пізнішими погромами. Як і наступили і... 300 членів „інтрайкового комітету“ раз на завжди шезли з обиду Воркути...

Та — для нас — це менше цікаве.

Нас цікавить більше її спостереження очевидця, який твердить, що ще в 1953 році до Воркути привозили партизан (так пані Герлянд називає українських повстанців!). І тих повстанців, за її підрахунком, було не менше, як половина числового стану в'язнів у всіх таборах у районі Воркути. Цебто половина з півмільйона! Значить 250.000 душ, передусім молоді!

І яка та молоді! Хоч і караш-

ється та невгнута. Ось її заяви, привезені панною Герлянд: „... Ми боремося не тільки проти большевицького режиму, але й проти всього, що мо сковське!...“

„Ми боремося за самостійну і соборну Українську Державу!“

А ось заява самої пані Герлянд: „Ті українці поїхали в Воркуту за участь в Українській Повстанчій Армії, що була створена широко розвиненими націоналістичними організаціями в Україні!“

Хочеться так і сказати: Браво, фрау Герлянд!

Може й нехотючи, ви приїхали з далекої Воркути зрештеші воюючим за Україну і з ствердженням, що та боротьба не тільки можлива, але що вона була й ведеться, бо як ви самі сказали „я певна, що та боротьба ведеться й до сьогодні!“

Це — найбільша спосея свободолобного світу, чи, викиваючи наших власних слів, — найбільш героїчний Рух Спротиву двадцятого століття! („УСлово“ Париж)

ПРЕЗИДЕНТ ЗДА ЗАЯВИВ...

ЯК ВІДБУВАЮТЬСЯ ПРЕСКОНФЕРЕНЦІ У ПРЕЗИДЕНТА ЗДА.

Пів одинадцять вранці кожної середи, коли він буває в Вашингтоні, президент З'єднених Держав входить до кімнати в старому будинку Стейшового Департаменту, яку зовуть Кімнатою договору з індіанцями; в кімнаті президент зустрічається з групою репортерів від приблизно 200 провідних американських часописів з різних частин З'єднених Держав і починає відповідати на їх питання. Ця церемонія, загально відома під назвою Пресової Конференції, являє собою унікальну американську інституцію і править за безприкладний зв'язок між народом і його президентом.

Початок цьому звичаю періодичних зустрічей з представниками преси поклав ще на початку цього століття покійний президент Теодор Рузвельт. Він стрічався з великою групою кореспондентів у своїй робочій кімнаті в самому Білому Домі. Віатоді майже всі президенти продовжували цей звичай. Президент Вільсон скликав такі конференції рідше, особливо після проголошення війни з Німеччиною в 1917 році. Президент Кулідж вимагав, щоб усі питання подавалися йому у писемній формі заздалегідь.

ПРОЩО НІХТО НЕ ДУМАЄ ПРОБЛЕМА ФОРМОЗИ З ХРИСТІАНСЬКОГО ПОГЛЯДУ

Загально говорять і пишуть про проблему Формози з економічного чи стратегічного погляду. Мало хто звертає увагу на ставлення цієї проблеми в християнському навітленні. В зв'язку з тим появився у лондонському „Таймсі“ лист Леонарда Лунна, відомого британського католицького письменника. В листі Лунн пише:

„Пане! — Є два аспекти формозського спору, щодо яких було б добре довідатися про погляд п. Етлі (провідника Партії праці в Англії). Ми пригадуємо собі обурення, яке виявила Партія Праці, коли віддано нацистській Німеччині тисячі громадян демократичної Чехословаччини. Чи ти, що були такі красномовні в осуджуванні Мюнхенської Конференції, є приготувані віддати громадян Формози диктатурі так само суворій, як Гітлерова? (Думаємо, що комуністична диктатура суворіша, як Гітлерова. Ред.).

Ваш Арнольд Лунн.“

Сьогодні не звертають уваги на християнські аспекти питання Формози. Майже все, що загал чув про ту справу, відноситься до військових проблем та загрози вмішати-ся в війну. (За „Шляхом“).

Весела політика...

ТІ СЕБЕ ЗНАЮТЬ.

Американець: У нас хірургія дійшла вже до того, що одному нашому футболістові, який втратив ногу, пришили гумову і він нею далі грає та навіть дає голі.

Француз: Наша медицина не слабша: Піяністові одному пришили штучну руку і він концертує нею.

Москаль: Ето все нічево. У нас болову адрекнуть, деревляну на його место посылать і человек может даже в Верховном Совете быть.

НЕВІДОМО, ЧИЙ ВІНАХІД

— Ти думаєш, що летючі тарілки — не большевицький винахід?

— Ніколи в світі. Були б напевне якісь спартачили і вже був би винах.

— Американський винахід?

— Ніколи в світі. Вже були б советські шпіони давно викрали пляни і свій зробили.

ДОБРИЙ ЛІК.

Чеха, який втік через зелену границю до Зах. Німеччини, припадали і роблять при ньому обшук. На диво знаходять тільки фото Сталіна.

— А це ви нащо таскаєте із собою?

— О, це на те, щоб я мав на що глянути, коли мене коротіме вернутись на батьківщину, — каже спокійно втікач.

І не політика

НОВИЙ СПОСІБ

— Знаєш, я купив собі папугу і не знаю, чи це він чи вона.

— Я тобі дам спосіб: купи грудку цукру і дай їй.

— Ну і що?

— Як він буде їсти — то це буде напевно він, а як вона буде їсти, то це напевно буде вона.

ТРОХИ З СУДУ.

Піасудний одружений?

— Так.

— З ким?

— З жінкою.

— Підсудний бачив вже когось, що був би одружений з жінкою? Потітсь суддя.

— Так.

— Хто такий?

— Моя сестра.

НОВИЙ СЛУХАВ

Жінка питає чоловіка: — Де це ти був так довго? — Та на ярмарку був, новини розказували, то й слухав.

— І що ти там цікавого чуваш?

— Та хіба за народом пошуєш? Далеко стояв, то й не чути було.

● Нац. Китай погодився прийняти на військовий вишкіл на Формозу старшин і підстаршин з Філіппін. Перша група тих старшин прибула до Тайпею, столиці Формози, 29 березня.

Ще один удар по комуні.

ПОШТОВИЙ УРЯД ЗДА ЗАБОРОНИВ ДОСТАВЛЯТИ „ПРАВДУ“ ТА „ІЗВЕСТИЯ“

Поштовий уряд заборонив доставляти московські шоденнік „Правда“ та „Ізвестія“, та інші комуністичні періодичні видання тим численним раторам, які не мають на це окремого дозволу. Мало осіб або установ мають право пренумерувати советські видання і тому не зарядження Поштового уряду риняться майже забороні ввозу комуністичних періодиків до ЗДА.

І. Ю. РОБОРЕЦЬКИЙ, BA., LLB, АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

67 Richmond St. West, 302 Temple Bldg.,
EM 8-8183 Res.: RO 1691
Toronto.

заступає в усіх карних і цивільних судах
Вечерами від 7—8 за замовленням

Y. ONYSCHUK
REAL ESTATE
& INSURANCE
Купно — продаж домів,
фармів, готелів і різних
підприємств.
Всі роди асекурацій: жит-
тя, вогонь, авта, недуга,
крадіж і інше.
403 Roncevalles Ave,
Toronto, Ont.,
Phone: KE 5944; OL 4241

CHEZ MOI RESTAURANT
Найбільший український ресторан
з культурною атмосферою
Зала для весіль і бенкетів
Власник Василь Кореньовський
радо вітає кожного українця!
30 Hayden St. WA 2-5402

PADDY'S TAXI
24-годинна обслуга
LA. 7000 ME 1900

ШУКАЄТЕ ЩАСТЯ?
Його знайдете в „ФОРТУНІ“, що
влаштовує знайомства з метою
доброго одруження, посередни-
чить у вишаймі мешкання, чи цілого
дому.
Голоситись особисто, письменно,
або телефоном — інформації без-
платно — щоденно від год. 6—9
вечором.
116 PENDRICH ST. TORONTO
(біля Ossington) — OL 8538

M. BOYKATCH
1066 Dundas St. W.
Toronto
Telephone — KE 7172
ПРОДАЄМО:
ДОМИ, ФАРМИ, ГОТЕЛІ
РІЗНІ ПІДПРИЄМСТВА

BALTIC MOVER
Перевозить меблі в місті і на
дальшу віддаля.
Спеціаліст у перевезенні хо-
лодильників (рефіджерейторів)
Кожний перевіз застрахований.
30 Dewson St. TORONTO
OL 1403
ПРИСЛАНТЕ ПЕРЕДПЛАТУ

Перша Українська фабрика фарб
Industrial Coating
COMPANY
— ВИРОБЛЯЄМО ВСІ РОДИ ФАРБ —
Продаємо найдешевше! — Доставляємо в Торонті і
НА ПРОВІНЦІЮ ШЛЕМО ЕКСПРЕСОМ!
838 — 840 Eastern Ave Toronto, Ont.
Tel.: RI-4307, — HA 3634.
Т. М. БОЯР - власник

НАГНІТКИ
ТА МОЗОЛІ У СУВАЄ
Легко, швидко і
дешево. Тільки
прикласти. 50 ц.
Замовте ще сьогодні.
Anchor Distributors, P.O. Box 1083
Station C, Toronto, Ont.
Toronto Agent:
HARASNYUK DRUG STORE
204 Bathurst St., Phone EM 3-1979
TORONTO, ONT.

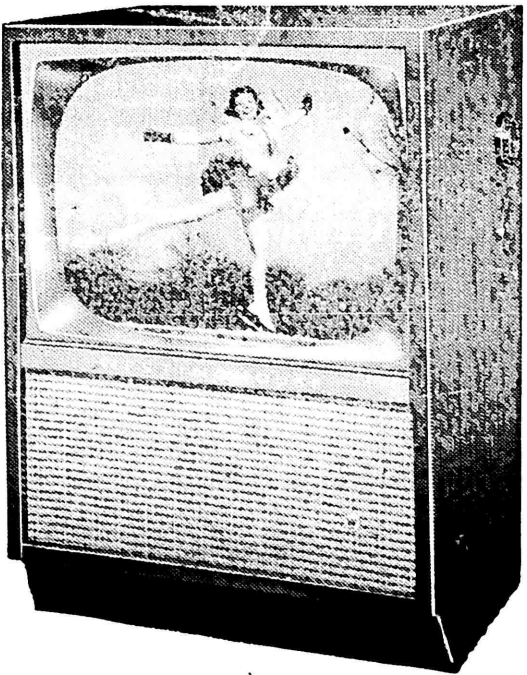
VV. BUKOWSKA R. O.
ОКУЛІСТКА
Перевірте очі та допасовує
окуляри
220 RONCESVALLES AVE.
PHONE: LA 0846

SINGER
ПОВНА
ЦІНА \$19.50
Приступні рати
ПЕРЕБУДОВАНА СПЕЦІАЛІСТАМИ
фірми Imperial Sewing
ВИПРОДАЖА
НОВА МАШИНА
КРУГЛА ШПУЛЬКА
З ФУТЕРАЛОМ

ТЕПЕР
ТІЛЬКИ \$29.50
5 літ гваранції
Новий мотор — Новий футе-
рал — Новий контрольний
педаль.
Дзвоніть, щоб у вас вдома
безплатно продемонструвати
Tel. WA 1 5161
Безплатно
дискан для 2-х
перших набувачів.
IMPERIAL SEWING
MACHINE Co. LTD
289 College St., Toronto

Ваше найвідповідніше купно телевізійного апарату

- **НАЙБІЛЬШІЙ, НАЯСНІШИЙ 21" ОБРАЗ.**
Новий 21" образ фірми Westinghouse, це канадський найбільший, найяскравіший та найчистіший... випосереджений в атомній елементи для кращого реалізму.
- **ЗНАМЕНИТО ЗАПРОЕКТОВАНИЙ КАБІНЕТ.**
Прекрасно оформлений, щоб додати краси кожній кімнаті. На боці має контрольний гудзик для підйому чистоти модерних ліній.
- **ПОВНЕ ВДОВОЛЕННЯ З ГОЛОСУ.**
Величезний концертний голосник, та ФМ Звуковою Системою, дає Вам повний тональний захват та чистоту голосу.

МОДЕЛЬ 2Y1K

в продажі: горіховий, магоневий
або з білого дерева.

Westinghouse

21" телевізійний апарат 2Y1K

Тут маєте найбільш гострий в канадській історії „в прикрашеній обидкою просторі“ образ. Westinghouse є перший з на-
строювачем живого зразку, що віддає висвітлювані деталі без „шуму“. Якщо хочете мати повне задоволення, яке повинна
Вам дати телевізій, ось це для Вас телевізійний апарат: і де б
Ви не були, Ви переконаєтесь, що телевізійний апарат фірми
Westinghouse є повний вартості.

Ви будете здивовані
НОВИМИ НІЗЬКИМИ ЦІНАМИ
21" телевізійних апаратів фірми
Westinghouse. Відвідайте Вашого
продавця ще сьогодні.

ПОЛЬСЬКА ПОЛІЦІЯ ДУРИЛА, АЛЕ ФІЛЬМ БУВ ТАКИ ЗРОБЛЕНИЙ.

ПРЕШКАВА ІСТОРІЯ ФІЛЬМІВ „ГАЛИЧИННА” І „ГУЦУЛЬЩИНА”

Коли читаємо оголошення про висвітлення фільмів „Галичина” й „Гуцульщина”, не знаємо собі справи, що це справді незвичайні фільми: їх зміст та історія такі драматичні, як усе українське життя нашої жорстокої і трагічної доби. Почалося з простої справи. Один з американських українців, що затулює, як кожний емігрант на старість, за Рідним Краєм, задумав поїхати до Галичини і зробити фільм

лоді в одностроях та народній нощі. Його навіть арештували. Американський паспорт звільнив його. Поліція потелефонувала до Варшави. З Варшави відповіли: „Нічого не робіть, він американський громадянин. Дідако знав, що він захопив фотографувати українських „сепаратистів”. Він перебув йте! затримуйте на кілька годин, поки якийсь там свято відбудеться, перепишіть на дорожні, коли їхати не зі станції — більш нічого не вдієш.” Інструкції виконувались, але полісти мали на місці респект до американського пашпорту ще більше як у Варшаві — і нашою землякові вдалося зробити цілу масу

ХТО НАЗВАВ „УКРАЇНКОЮ” ВІДОМУ ПШЕНИЦЮ?

ПАМ'ЯТІ СОЛОМОНА ФРАНKFУРТЕРА. — ЖИДА, ШО ЖИВ ДЛЯ УКРАЇНИ.

Кол. посол України до Баттл-ських Держав, відомий журналіст В. Кедровський, помістив в „Українській Слово”, що виходить в Аргентині, прешкавий спогад про одного з тих шляхетних жидів, які до смерті були вірні своїй батьківщині Україні, — Соломона Львовича Франкфурта, що вмер під кінець минулого в Нью-Йорку, як емігрант. В. Кедровський пише у своїй статті ось що:

Соломон Франкфурт був відомий ще за дові до Першої Світової Війни своїми науковими працями. До того він був видатним організатором у ділянці цукрової продукції в Україні. Тому ним дуже дорожили в цукровій промисловості. Він часто головував на з'їздах цукро-промисловців, особливо коли на чергу приходило обговорення організації самої продукції, а також ринків збуту цукру, чи ще важніше, — мобілізації сирівців бурякової промисловості та інших засобів, потрібних в цукровій продукції.

Визначили його організаційні здібності, навіть царський уряд, не зважаючи на свій антисемітизм, призначив його на становище уповноваженого для постачання товарів для армії під час війни. На цьому становищі він залишився до самої революції. В роках 1917, 1918 і частину 1919 року професор Франкфурт прожив у Києві, працював при міністерстві хліборобства УНР й одно-го часу був віце-міністром хліборобства УНР, потім опинився на еміграції, не бажаючи залишатися під більшовицькими.

Перший раз мені припало зустрітися з ним у жовтні 1920 року, коли він приїхав до Риги в складі делегації УНР, на конференцію шести держав: України, Фінляндії, Естонії, Латвії, Литви і Польщі.

Делегація була сформована так: На чолі стояв міністр внутрішніх справ, відомий український політичний діяч і видатний журналіст Олександр Саліковський, заступником його був посол до Прибалтійських Держав В. Кедровський, першим економічним дорадником був Соломон Франкфурт, проф. університету ще за царських часів, другим радником був проф. М. Добрянковський, третім також економіст інженер Л. Залозний, радником юридичним був Б. Конаншинський, б. член Вишеского Окружного Суду; військовими дорадниками були: полковник генерального штабу О. Дідковський, як теж підполковник М. Данилюк; секретарями — першим О. Лагутенко, а другим — М. Святогір.

Українська делегація в часі праш конференції, завдяки такому визначному економістові, як проф. С. Франкфурт та юристові В. Конаншинському зайняла домінуюче становище. Багато проектів різних договорів між державами, що були учасниками конференції, були вироблені українською делегацією і потім з незначними змінами прийняті конференцією.

В часі перебування української делегації в Ризі, саме провадилися мирові переговори між Советською Росією і Латвією. Харківський комуністичний уряд доручив одному членові своєї мирової делегації знайти зв'язок з проф. С. Франкфуртом і за всяку ціну дістати його назад в Україну для організації і продовження советської цукрової продукції. С. Франкфуртові член більшовицької делегації Квірінг обіцяв „золоті гори”.

Одного вечора в мене відбулася з С. Франкфуртом така розмова віч-на-віч:

— Уявіть собі, Володимире Івановичу, — почав С. Франкфурт, — що ви не посол, а я не член вашої місії. — Добре, забудьмо наше офіційне становище, — відпо-

відав. — Будемо говорити, як приятелі.

— Зо мною еконтатувался Квірінг, — говорив Франкфурт. — Він закликає мене вернутися в Україну, щоб працювати там по своєму фаху в цукровій індустрії. Та я, обдумавши все докладно, відповів йому, що не вернуся, а лишуся краще бездомним емігрантом, як служити для більшовиків і скріплювати їх панування. Не дивуйтеся, що я знайшовся серед українців і стараюся в міру своїх сил посприяти українській справі. Ви працюєте на українській ниві з причини вашого українського патріотизму й національної свідомості. Мене до праці на українському полі привело кілька причин. Перше те, що я глибоким корінним зв'язаний з Україною, бо це земля не лише наших предків, але й моїх, — говорив далі С. Франкфурт. — По-друге, я довго придивлявся до українського національного руху, а особливо за революції, та побачив правдиве обличчя цього руху, як руху дійсно вільного народу, що хоче жити на своїх землях, але й усім іншим дає можливість вільно розвиватися, як рівний з рівним. Національно-персональна автономія, ухвалена Українською Центральною Радою, це просто дорожній карта прав на рівність всіх національних меншин та повну свободу національно-культурного розвитку. Я, як жид, син свого народу, звичайно хочу бачити свій народ великим, вільним і непригніченим, чого він у царській Росії не мав. Під більшовиками ніхто не має ні во-лі ні прав. Більшовики не те, що говорять. Вони говорять одне, а роблять цілком протилежне. Оце моя сповідь. Не криво душено й не кажу, що я — український патріот „за всяку ціну”. Я лише бажаю з жидівського патріотизму та з свого демократизму допомогти при будові Української Держави, де всі народи, що на селяють Україну, будуть почувати себе в ній, як у своїй державі. Українська Центрально Рада в найтяжчі часи життя української нації виявила її глибоку цінність морально й демократично, що все було провідним в українським національно-визвольним руху.”

Схиливши свою голову з пошаною перед пам'яттю великої чесної людини, що приносила всі свої сили на будову Української Держави, хотію пригадати тут, що при будові Української Народньої Республіки було багато тих, кого в Росії називали „іногородніми”.

Вкінці ж треба ще додати деякі подробиці з життя С. Франкфурта:

Після отримання звання магістра агрономії в Москві, Соломон Франкфурт був запрошений російським міністерством хліборобства до служби в міністерстві. Потім його призначили на службу до Києва. Тут він скоро залишив урядову працю і перейшов на службу до Всеросійського Товариства Цукро-промисловців на становище директора наукових лабораторій товариства. Він покрити сіткою дослідних станцій майже всі цукро-бурякові райони для праці — поліпшенням буряків, а головне для плекання нових сортів цукрового буряка, що давав би більшу врожайність на десятину та видавав би більше цукру і менше би лікне раптові зміни погоди. Досліджуючи плекання буряка, він також звертав увагу й на інші хліборобські рослини.

Найбільше праці його прислужилися в поліпшенні пшениці. Він випускав новий сорт пшениці, витривалій супроти посухи і зимни. Ця пшениця тепер відома по всьому світі під назвою „Українка”.

ДЕНТИСТИ

Д-р ЕВГЕН ГУМЕНЮК
ДЕНТИСТ
567 Bathurst St. — Toronto.
TEL. WA 1 8303

Д-р Т. ГРАНОВСЬКИЙ
ДЕНТИСТ
урядує тепер
514 DUNDAS ST. W.
Тел.: EM 8-9038
Говоримо по українськи

DR. CHAS. OKUN
ДЕНТИСТ
888 Dundas St. W. — Toronto
Тел.: EM 8-9822
Вечорами за замовленням

Д-р П. ГУЦУЛЯК
ДЕНТИСТ
Room 270
86 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
TEL. WA 2 6727
Вечорами тільки за попереднім замовленням

DR. H. WINKLER
ДЕНТИСТ
600 BAY ST.
TORONTO, ONT
Room 209. EM 8-6424
Res. phone WA-3-6277
Говорю по українськи
Отворено в неділю
Вечором тільки на замовлення

ЛІКАРІ

Hours: 2—5 — 7—9 P. M.
DR. W. ZINCHEIN
B.A. B.E.D. M.D. L.M.C.C.
PHYSICIAN & SURGEON
586 Bathurst St. Toronto, Ont.
PHONE EM 8-1344

DR. LESLIE SIMON
Спеціаліст від сідирин
і венеричних недуг
Урядові години:
10 рано до 12 пол.
3 попол. до 7 вечором
Приймає замовлення:
3 SPADINA RD. (cor. Bloor)
WA 1-6614 — WA 2-8015

DR. ROMAN PNIEWSKY

Слов'янський лікар у Монреалі
Спеціаліст внутрішніх, акушерських, венеричних недуг
Приймає пацієнтів від 3-9 год. пополудні.
3337 PARK AVE. — MONTREAL, QUE. — TEL.: HA 7623

ОКУЛІСТИ

М. СТЕФАНЮК
ОКУЛІСТ (ОПТОМЕТРИСТ)
Екзамінує очі і приписує окуляри, коли потрібно.
BATHURST MEDICAL BLDG.
312 BATHURST ST.
Tel. EM 3-6373

Л. ЛУНСЬКИЙ
ОКУЛІСТ
Екзамінуємо очі, добираємо окуляри на різні перомігання очей, нервовість і болі голови.
ГОВОРІМО ПО-УКРАЇНСЬКИ
470 College St. W.
WA 1 3924

АДВОКАТИ

JOSEPH M. DUNCAN QC.
Заступає в справах цивільних і кримінальних
Temple Bldg.
Room 602
Bay & Richmond St.
Tel. EM 4-4767
Res. OR 3000
Toronto, Ont.

W. HUMENIUK
АДВОКАТ І НОТАР
Заступає в справах цивільних
701 CONTINENTAL LIFE Bldg.
371 Bay St. Toronto
Тел.: EM 3-3981.
Res. MO 6791

С. Крипакевич

АДВОКАТ І НОТАР
Перепроваджує всякі справи судові, цивільні, кримінальні, маєткові і т. д.
Веде канцелярію під пошаною адресою:
S. KREPAKEVICH, LL.B. Barrister, Solicitor, etc
Imperial Bank Chambers, 179 Bathurst St.
Phone: EM 3-0695 (cor. Queen)

Тел. Офіс: EM 3-1994 Res. WA 1 7158

JOHN YAREMKO, Q.C., B.A., M.L.A.

ІВАН ЯРЕМКО - АДВОКАТ

405 Temple Bldg., 62 Richmond St. W. (Cor. Bay)
— Toronto —

3 нагоди відкриття

адеокатської канцелярії засилають комплімент українській громаді в Торонто БАРКІН І ЕПШТАЙН

BARKIN & EPSTEIN

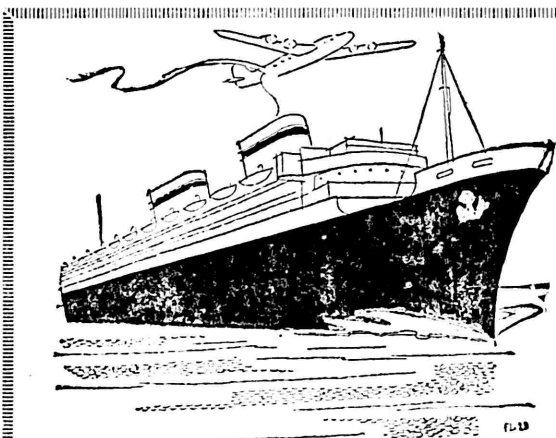
BARRISTERS & SOLICITORS

374 BLOOR ST. W., Toronto, Ont. WA 2-5297

Гуцульські трембітарі — кадр з фільму „Гуцульщина”

мовним апаратом світлинні із своєї родини, своїх сусідів, свого села, ну ще може сусіднього містечка, все це привезти до Америки та тут, коли нападє „хандра”, переглянути їх, потішити своє втомлене чужиною серце. Коли про це все почав розказувати своїм сусідам, ті почали прив'язуватися: і мені зроби таке, я грошей не пожалую. Так один, другий і третій — і склався невеличкий капітал, наш земляк, п. М. Яценій, що тепер живе в Ошаві

Чи Ваша родина може
прибути до Канади
скоріше чим думаєте?

Якщо потребуєте грошей для спровадження Вашої родини до Канади, ошаджуйте їх стало та певно регулярними вкладами на шадничеkonto в Ди Кенедіен Бенк оф Комерс. Цей банк радо вітає шадничі конта кожного розміру. Вже так мала квота як один долар дасть початок Вашого конта.

Ваші гроші будуть більше чим певні, Ви будете одержувати відсотки. Тільки очеркніть скільки потребуєте, вкладайте означену квоту з кожної платні, а зможете згорі означити дійсний час, коли родина получитися з Вами. Перш за все Ви започаткуєте самі для себе успіх в Канаді. Ви схочете і даліше побільшувати свої ошадності по пнівзді Вашої родини — для постійного фінансового забезпечення, на хату, авто або шонебудь інше, що хотіли б Ви набутти.

Відвідайте наш найближчий відділ та ще сьогодні відкрийте шадничеkonto.

The Canadian
Bank of Commerce

Заложений в 1867 році

Більше чим 670 відділів по цілій Канаді.

ОКУЛІСТКА З УКРАЇНИ
Б. БУКОВСЬКА-БЕЙНАР

91 LAW ST. LY 9052
(напроти 3146 Дондес Вест)
Години: 10 рано до 9 ввечері
кожного дня.
В неділі й свята від 2-4 пол.

Ukrainian Toiler

UKRAINIAN INDEPENDENT WEEKLY

The oldest and leading Ukrainian Weekly in Eastern Canada published every Friday at 362 Bathurst Street, Toronto, Ont., by

J. N. Kurchak, B.A., — manager, Anatol Kurdydyk, Editor.

Subscription: In Canada per year — \$2.00; elsewhere — \$3.50. Advertising rates: 10c. per agate line or \$1.44 per inch per column.

УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК

НЕЗАЛЕЖНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Найстарший і провідний Український Тиждень в Східній Канаді. Виходить кожної п'ятниці в Торонто, Канада, п. ч. 362 Бетірет вул.

Видає І. Н. Корчинський, В.А. — Управитель. Анатоль Курдяк, редактор.

Передплата в Канаді річно — \$3.00; деінде — \$3.50. Оголошення: 10 ц. за лінійку „агата“; або \$1.44 за один саль через одну шпальту.

ДОПОМОГТИ І ЩЕРАЗ ДОПОМОГТИ.

У всій Канаді відбувається у цих тижнях збірка на Червоний Хрест. Водочна ти- сячі громадян дістали копєрти з надіслани- ми їм великодіями марками в користь дітей-каліц.

Знаємо, що українська громада має ще і свої внутрішні збіркові листи. Готовимо писанку для дітей наших залишених в Еуро-пі, шось для інвалідів, шось для старі- ших. Збираємо на катедру українознавства, на о- саточне оформлення дитячого садка Су- сьпільної Опіки, на будинок школи, — не бу- дуть же наші діти постійно „вчитись“ в тих самих „домівках“, де ще чути пивом і ш- гарками танців і набиратись неповаги до рі- дної школи. Все це важливі проблеми і від них залежить доля всієї нашої спільноти.

А проте, — ми рекомендуємо нашій гро- маді підтримати збірку на Червоний Хрест і на „Криплед Чилдрен“. Аргументуємо:

Червоний Хрест — таке поняття, що йо- го пояснювати непотрібно. Мабути немає „мік нами такого, що з його послуг не ско- риєстив би. В капеті, в полоні, в таборі, в при- годі, в катастрофі. Невпоприбулі пам'ятають найкраще, якою мірою були для них пакети Червоного Хреста і пачечки Юного Черво- ного Хреста, в яких школярі Америки і Ка- нади пересилали нашим дітям найкращіше шкільне приладдя. Ваш редактор не забу- де такої історії: в розгромленій Німеччині с- тверджує в один час, що очі його вже не слугають і грозить, компетентна втрата праці та можливостей взагалі шонебудь робити. Окуляри в той час в Німеччині — недосяж- на мрія. Оптичні фабрики розбиті бомба- ми, до того ж під советською окупацією. Оптичні задигають плечима: шйменш шість місяців треба піджолати. Тоді пішло до Чер- воного Хреста в Швайцарії, пересилає ві- лисне пененти. За три тижні поиходить па- кет. Окуляри! Ставі, вживай, але окуляри! Вживає їх до сьогодні, тримає майже як па- м'ятку, що хтось, що шав на думку в Швай- царії зібрати стаів окуляри для потребую- чих, — був у повному того слова милосер- дним самаритянином.

Були ми теж недавно в одному притул- ку для калік дітей. На 60 дітей було три- надцять українських. Мафенькі, білі каліч- ки. Сиділи за столами, білили возиками, пересувались на милицях. Але коло себе ма- ли сеестер, до яких шеміхались при кожній розмові, біли яких почували себе пововарт- ними. Це було шось, чого не забудеш, коли це побачиши. Фонди притулку і десятків по- дібних складались здебільша з „крістмєс“ та „істерні сільє“, з тих сотикових марочок, які тепер розіслано багатьом з нашої гро- мади.

Спитаєт: як це погодити, кому давати? Ми обстоювали і будемо обстоювати принцип, що вартість людини залежна від того, скільки вона дає. Треба і мусимо да- вати. На наші внутрішні громадські і хари- тативні цілі, на ті аетікі цілі, до яких нале- жать Червоний Хрест та фонд Дітей-Калі- чок. Ми не тільки українці, але й люди і наш обов'язок поматати не тільки своїм, але і „тим, що поматали і помагали нам. Замі- каючись у власному колі, ми викреслюва- тимемо себе з загально-людської спільноти, де ми теж повинні бути і де повинні мати своє копто, на яке ми завжди могли б покля- катись.

Справа того, скільки давати — інша спра- ва. У нас штворилося ненормальне явище, що дає тільки частина громадянства і всі листи та збірки покриває тільки яка тисяч- ка-два активних громадян. В такій ситуації від тих громадян справді вимагають заба- гато. Але, якщо так розкласти наші збірки на всю нашу спільноту і прийняти заса- ду, що кожний з нас мусить дати і що ко- жний дасть тільки пів чи доллара — ми дава- ли б безперечно більше, як досі і ніхто не відчув би тягару давання.

Змасувавши жертвенність і обнизити став- ку жертвованої квоти — не проблеми, над- чикши українська спільнота повинна була гуже давати.

Тоді і Червоний Хрест і фонд Дітей-Калічок і десятки наших подібних хрестів та фондів перестали б бути проблемою.

ЩО БУДЕ З ТИХ ДІТЕЙ?

Кожного дня, коли розкриємо будьяку газету, все одно англійську чи українську, нам, батькам, що маємо дітей, робиться страшно. Рубрика, в якій описані злочини дітей, ніяк не маліє, напика — вона росте і має все гостріший тон, все страшніші опи- си тих злочинів. Тільки за останні дні прочи- тали ми про тих хлопців, що впали до трам- ваю, побили жінку, вилерли гроші кондук- торів та побили його, після чого юнія кон- дукторів заборонила своїм членам обслуго- вувати трамвайну лінію, на якій грабж ста- лася, тільки недавно бачили ми фот мо- лодчиків, що наклали мішки на голови хлоп- ців-посильників та продавців газет, поби- вали їх та видалили їм центи, а в одному часо- писі була листа злочинців з одного канадй- ського містечка, в якому хлопці-школярі с- пихали в озеро авто, біли в них шоби, про- тізували в них колеса, зривали шильди, товкали сигнальні будки та коробки, навіть авто шефа поліції в тім містечку розгро- мили до решти. Але хіба про це треба писа- ти? Покищо з цієї хроніки ми зрезигували.

Всім нам робиться страшно. Десь є ко- рінь цього страхіття, яке погрожує зробити з нас в майбутньому мексиканську банду, що в ній револьвер і боксерський „нок- авт“ буде вирішальним правом. Скільки не говорили ми з батьками — вони цим явищем сильно затурбовані. Вікє і преса розважає цю справу, вікє й вибори воюють цим аргумен- том, вікє й книги на ці теми пишуть, але від цього не приходять зміни.

Наша спільнота може бути горда, що ця зараза не багато її захопила. Але, коли ми бачили недавно, як вилетіли хлопці з однієї нашої рідної школи ввечері і як поводитись вони на вулиці — ми зрозуміли: зараза по- чинає діяти і серед нашої молоді. Атмосфера „лабілєк скул“, товариство хто зна яких ді- тей, спрямовування уваги дітей на брудні сторінки життя всякими камієками, телеві- зійми і фільмами, нотування їх молодим пристраєм у всяких „бой-клубах“ і кон- вентикаях — все це протигає руку і по на- ші діти, готове з них робити те, що з інших.

Що нам робити? Ми живемо в Канаді, де публічна опінія має велику силу і де ми маємо демократичні засоби вимагати попра- ви цих умов. Ми не маємо тільки приглад- ливсь, бідувати і жалити. Маємо послів і по- літиків, маємо змогу інтервенції, петицій та віт. Це наше право, з якого не користаємо як слід. Це — на зовні.

Внутрі, в нашій громаді ми мусимо за- тіснити нашу контролю над нашою дитво- вою. Затиснути її біля наших церков, біля наших організацій, зокрема таких, як Пласт, Юний СУМ, Юний ОДУМ, Юне УКЮ. Рід- ні Школи мусять від нас дітати не тільки дітей, але й матеріальну допомогу. Коли ми недавно говорили з одним чоловіком, який сподівається першої дитини і пробувати його підбавити з цього приводу, він сказав слушно: „Наше, з моєї дитини я матиму вітху тільки чотири чи п'ять літ. Потім його вхо- плять інші і буде тільки клопіт“. І він став нам висловлювати прізвиська відомих гро- мадян, яких діти „дійшли на пєш“ та які діста- вали атак серця і хворіли від „успіхів“ своїх такти дітей.

Було б прикро, якщо все кінчилося на ній статті. Коли підходить весна і вулиця вимагає наших дітей поза хату, — найви- ший час нам, батькам, зійтис і порадитись, що і як ми зробимо, щоб шогорічна весна і літо зробили в душах наших дітей якнай- менше шкід та шнеушешення.

ДОПИСИ, КОМУНІКАТИ, ВИКАЗИ ЗБІРОК,

що їх присилають нам для опублікуван- ня, зайняли б нам багато місця, яке є влас- ністю всієї нашої громади. Ми свідомі їх вартості і важливості, але дозволимо нам, Дорогі Читачі та Дописувачі, кондензувати. Дозвольте не робити компліментів кожній людині, яка тільки почала шось робити і не відмічувати звичайних обов'язків, як наці- онального героїства. Наш обов'язок реє- струвати події нашого життя, але у справ- жньому світлі.

І тому, замість описів малих подій до- звольтє нам такі давати статті та заваги загального характеру. Для кожного, хто при- шле нам коротку вістку чи інформацію, ми маємо завжди місце і за кожну таку корот- ку вістку будемо справді та широ вдячні.

ЧАС-ОПІЛКИ

Що це таке, що шоб більш тягати — то воно коротше? Напірєска.

В Японії з одної округи кандидуало по п'ять кандидатів Шастя, шоб тільки один з них міг бути послом.

Хто жениться з багатого діачини і буде заперяти вє, шоб жениться з любові, не брєше: з любовю до грошей.

Дехто є безробітним тому, шоб діставав платню відповідно до своєї праці, але так дешево працювати не міг.

Один з наших відомих басів бере так низьке „Ц“, шоб при тому сідає на підлогу.

Вітаємо гостя з Галлівуду!

Ми були незвичайно вшєні, ко- ли ми, суботи відідає нашу Ре- дакцію справді рідкий гість — з да- лького краю: пан Микола Новак з Галлівуду. Коротко:

Родився 1902 на рєвнєшчєні, Зах. Україна. Вояк УГА, з 1926 при- був до Канади, 1929 переїхав до З.І.А. Один з першої сім'ї органі- заторів ОДВУ в Америці в якому працював в ділянці театр мистецт- ва. Працював важко, але й мріяв про фільм, 1936 р. став співпроду- центом фільмів „Наталя-Полтав- ка“ і „Маруся“, у фільмі „Маруся“ грав рєлю Пєтєпа. В 1938 р. зібрав і оформив кінорепортаж „Галлич- на“ та „Гуцульщина“, в 1940 р. зфільмував І. Конгрєс Українців А- мерики, створив вдалий докумен- тальний кінорепортаж. Від 1933 р. живе з дружиною в Галлівуді, де працює над фільмовими сценарі- ями, організує фінансову групу для протибольшевицьких фільмів та до- писує про фільмові продукційні справи до української преси. Мин. року п. Новак був напередодні Зу- стрічі в Торонто і в ДКЮбі мав ви- клад про „Українську фільмову

справу в минулому і майбутньому“, який довго обговорювався в нашій громаді та належав до кращих ви- кладів того сезону.

Досвідний організатор, жертвен- ний патріот і впертий пропагатор української фільмової справи, до якої приклав стільки своєї праці, — такий п. Микола Новак. І коли прибув він до Торонто ув'язку з за- повідженнями трьома сеансами „Га- личчини“ та „Гуцульщини“, шоб ві- дати ми його в скромній домівці нашої Редакції, де виявилось, шоб видавчє „Українського Робітника“ п. Іван Корчинський, — друг п. Но- вака шє з тих часів, коли „Наталя- Полтавка“ вперше демонструвала- ся в Торонті майже 20 літ тому, а з редактором нашим — вони з одно- го повіту, з Рєвнєшчєного. А коли ви маєте за собою 20 літ знаймо- ства і коли ви в Канаді чи Амери- ці „з одного повіту“, тоді такі справді годі було розійтись, хоч складачі свєрили (а як жє!), шоб не мають матеріалу і шоб „баси“ поду- рили-заговорились...

ВЖЕ І ЦІ „ЩАСЛИВІ“

ТАБОРИ СМЕРТІ В ЧЕРВОМУ КИТАІ

Так звана „нова“ конституція червоного Китаю, нічим не різниться від советсько-московської кон- ституції. Вплив москєлів на черво- ний Китай одначе не обмежується конституцією і т. зв. „культурни- ми зв'язками“, як шоб взагалі вплив советської Москєві може бути в культурі.

Совето-московський вплив видно в кожній ділянці життя теперішнього червоного Китаю, включно з ки- тайським НКВД і табором смерті. Нєдавно з червоного Китаю вітє до Гонг-Конгу кицєшє Су-Вєй-Чуан, який був у комуністичній ки- тайській партії тринадцять років, заслужив довіри і був командан- том китайських таборів смерті. На волі він написав і видав книжку про табори смерті і каторжані праці.

У книжці Су-Вєй-Чуан пише, шоб першого січня 1950 року пєкіньські комуністичний режим, під советсь- ким керівництвом, заснував систе- му таборів каторжані праці і табо- рів смерті. Автор був призначений командантом табору каторжані праці у Північному Шєні (Єнан) за наказом вимагати від в'язів якнай- більше праці.

У своїй книжці автор докладно оповідає про те, як були зоргані- зовані табори рабської праці і та- бори смерті, хто ними керував, розміщення їх і т. д.

Під час свого перебування на по- саді командита табору смерті, Су-Вєй-Чуан звав про існування трьох великих прєктів: 1. Пєгнє- блєний рієк Єншуй. Праця продов- жувалась від квітня 1949 року до трєчня 1950 року. Двадцять ти- сяч зєрганізованих каторжанків працювали під час лєтних холоди- в. Будували тунєлю в Єншуй. На цю працю було змобілізовано 54 тисяч каторжанків. „Прєктєм“ керував москєвський „спєци“. Пра- ці були дуже жєсєкрєні, і тунєль обєрігали спєціальні відділи. Робіт- ники шєпогато кормили і навіть давали цигарки. Після закінчення праці працю в частину робітників, шоб працювали на спєціальнє важ- ливих пунктах розєстрілюю. 3. Пєгнє- блєний лєтєвний в Єншуй. Новє лєтєвнє раймє тепєр біля 50 акєрів площі і має два підземні ган- гарі. Білякі для старту літаків довгі на два миль. На будівництво змобі- лізовано 10,000 робітників. Працю- вали виключно советськими маши- нами. Умови праці і побуту на лє- товнєщі, навіть до кінцяції під ке- рівництвом москєлів були спєціаль- но шєдєливі. Такі ж шєдєливі від- носини панували і в таборі рабсь- кої праці в Єнан, де добували наф- ту. Єнан — одєн з найбільших підпрєємств комуністичного Китаю, на якому лєнно добувають 65 (?) тєн сирєї нафти. Інженєри тех- ніки в тому таборі рабської праці, за винятком дєсятє китайців, були москєлі, чєшє, німці і поляки.

У квітні 1951 року сім каторжан- ків шєкє не могли більше терпі- ти подати до адміністрації прохан- ня з рекомендаціями про зміну ре- жиму. У відповідь на прохання, ад- міністрація табору нагло скликала

масовий мітінг, семеро прєхачів назвали „аєнтами Куомінтангу“ та „аєнтками-стєсін“. Потім тих не- щасливих вивозили перед трибунал, де засідала влада абєру, і тут жє за- стрєлили. Три дні пізніше, увечєрі 7-го квітня 1951 року двадцять ти- сяч каторжанків, озброєних різни- ми приладами до праці, збунтува- лись і кинулись на охорону табору. Робітники встєгли підпалити три- надцять нафтових криниць. Вісім- надцять годін тривав незвичайно завзятий бій китайських каторжан- ків з охороною таборів. На полі бою залишились тіла двох тисяч трєста замордованих примусових робітників.

У травні 1951 р. Су-Вєй-Чуан ді- став від своєї влади наказ таємно замордувати сорєк трьох „рєакцій- них робітників“. Вони були віє не- потрібні новій „правдливій“ ки- тайській владі і вони пожувавали від них навіть кулі. Для тих „аєнтів і слуг Куомінтангу“ викопано брат- нє могили, в якій їх поховано жив- цєм.

Операція тривала від 11 години вєчєра до 4-го години ранку дру- го-го дня.

Мих. Кєр

(„Наш Ключ“)

„ПРЕКРАСНИЙ БУДИВЕЛЬНИЙ МАТЕРІАЛ“

Зі советської прєси довідуюсьєш, про новий рід „прекрасного буді- вельного матеріалу“, про який в „аєнталістичному світі“ нємає до- сє не було відомо. Як відомо, на Заході, так арєстєю, як і на на- ших зємлях, без помічі „стєтаршого брата“ люди до будєв вивозили дєрєва, цємєнту, цєгли і т. д. Вєє не однак матеріал, за яким на думку більшовиків, — не варто розгядє- тись, коли бєждєється будувати в Україні хату.

„Рєдєвєська Україна“ в числі 13 інформєш про вєдєнє відкриття, якє зробили більшовики. А саме во- ни стєвердили, шоб „у пониззі Дні- пра розкинулись великі зарєсті о- черєту, шоб є прекрасним будіве- льним матеріалєм. В багатьох прирід- нєх прєвєських сєлах і сєлєцях... задєнна споруджують добротні ха- ти з стінками виготовлєними з оче- рєту“...

Що ж Шевчєнко народивсь в крі- пацькій хаті зроблений з глини і соломи, тепєр солому треба „зда- ти державі“. Шє з очєрєту можна користатись.

Балєтна студія „АПОЛЛОН“ — дир. проф. Анна Заварихин
СВЮТА, 2. квітня 1955.
8 год. вєчєром
THE EATON AUDITORIUM — corner COLLEGE & YONGE

Рєпрєзєнтативний

ВЕЧІР БАЛЕТУ

Хореографія: проф. АННА ЗАВАРИХИН
Асистент: хореограф ЯРОСЛАВ ЗАВАРИХИН

Класика, Екзотика. Характерність. Плятика. Українські єспаєські, індійські, малярські, циганські і татарські народні танки.

Вєчір триває 2 години. 40 виступів. 70 учасників.

Вєі вєчєри будуть виконані в лєксєуєвних костюмах

Власність студії „АПОЛЛОН“

Музичні композиції: найвидатніші світові майстри.

При фортепіані: АНТОНИНА ЯРОШЕВИЧ

Перєпродаж квітків: АРКА, 575 Квін вул. В. або ІТОН

АДМІНІСТРАЦІЯ

Незалежний тиждень „Український Робітник“

можна дістати в Торонто:

КНИГАРНЯ „АРКА“ 575 Квін Ст. В., ЕМ 6-7061

КНИГАРНЯ „ПРОСВІТА“ 324 Квін Ст. В., ЕМ 8-2890.

LUCKY & STRIKE CIGAR STORE, 578 Квін с. В. ТР 0323
MIRA BEREZOWSA CIGARSTORE, 722 Квін Ст. В., ЕМ 6-3476

АПТИКА ОРЕСТА ГЕРАСИ М'ЮКА 204 Бетирет Ст., ЕМ 3-1979

КНИГАРНЯ І КРАМНИЦЯ „БАЗАР“, 1615 Дюпонт Ст., МЕ 2197.

DECOR ART & GIFT SHOP 405 Ронсєсвил Евіню, LL 1401

В Гемілтоні, Онт.,

EUROPE - STORE, 717 Barton St. East.

Вісті з Торонто

В суботу 19. шм. приїздить до То- ронто Антін Батюк, голова Україн- ського Робітничого Союзу та го- ловний секретар Українського Кон- грєсового Комітєту Америки. шоб відвідати канадйські відділи УРС. В дєнь своєго приїзду, в суботу п. Батюк зложить привіт українсь- кій громаді м. Торонто через радіо- стіцію СКФН на програмі п. Солу- ки о год. 2,30 попол., о год. 7 то- го жє дня відбудє нараду з предстє- вниками всіх онтерійських відділів УРС. Народою повинні зацікавити- ся всі, шоб їм цікаві такі ділян- ки суспільного життя, як життєва аєсєкурація, братські союзи, гро- мадська допомога і тп. Вітаємо п. Батюка поміж нами в Торонто і ба- жємо йому повного успіху.

В попередньому числі згадали ми про збірні Допомогового Товари- ства Однєсельчан є. Горюдинців, шоб відбудєся між тижня в домівці на- шого видавництва. Хочемо допов- нити цю вістку: Т-во ієнує віє 20 літ, кожний рік робить імпрєзи, до- кід з яких ієє на допомогу потре- буючим однєсельчанам, до 1939 р. ішов теж до Різнєго Сєла на орга- нізаційній його потребі та будинки. Тільки мин. року Т-во виплатило більш 1000 долєрів такої допомоги і в насі має шє к. 500 дол. готів- ки. Збори, які могли послужити зразком діловості та спокою, об- рали нову управу Т-ва: Якимє Лу- кова, шоб прибув до Канади з Го- родниці 1907 р. і власника зал- крамниці, головою, Михайла Во- зьного (прибув до Канади 1911) секретарєм. Ільєка Стєлєного (при- був 1911) скарбником, Дмитра Во- зьного (1911) фін. секретарєм та до Контрольної Комісії Петра О- зимька (1927), Павла Юрєвєча (по- неприбулий) і Івана Кришталєви- ча (неоприбулий). Збори закінчє- но чайком, який приготєвали члє- ни Т-ва та за яким привітали засід- ливсь великою родиною до пізнєго вєчєра.

Кредитова Спілька при Церкві ПД НП відбула мин. неділі свої річні збори, на яких предлєжєна своїм члєнам звіт з минулєторної праці та які доповнили її управу вибо- ром трьох нових члєнів дирекції (Д-р О. Бойко, І. Замєра, Пєтрє- шєні), одного члєна рєд. комітєту (Т. Загрєбєльський) та трьох члєнів Кєнтр. Комісії (д-р Пєлєх, д-р Ва- шук та Н. Чайко). Збори тривали 5 годин, снєдно критикували мину- лєторнє господарку управи спільки і мали моменти високого напружє- ння, але голова зборів д-р Осип Бой- ко знов виказав сєбе незвичайним предєдєником і довів їх в повному лєді до кінця.

Кредитова Спілька при Церкві ПД НП відбула мин. неділі свої річні збори, на яких предлєжєна своїм члєнам звіт з минулєторної праці та які доповнили її управу вибо- ром трьох нових члєнів дирекції (Д-р О. Бойко, І. Замєра, Пєтрє- шєні), одного члєна рєд. комітєту (Т. Загрєбєльський) та трьох члєнів Кєнтр. Комісії (д-р Пєлєх, д-р Ва- шук та Н. Чайко). Збори тривали 5 годин, снєдно критикували мину- лєторнє господарку управи спільки і мали моменти високого напружє- ння, але голова зборів д-р Осип Бой- ко знов виказав сєбе незвичайним предєдєником і довів їх в повному лєді до кінця.

ТОВАРИСЬКА ХРОНІКА

Особисті приятелі і товариші гро- мадської праці панства Пєтєршиєв з Кінгстєну влаштували їм справж- ньою неспєдєванню врєщистий вє- чір згагоди 25-ліття їх подружжє, шоб відбудєся в Українській Като- лийській Домівці 472 Бєгит ст. в суб- оту 19 лєтєго чр. Як звичай велі- ль, на повну людєй залю ввели їх ф. Списєлюєк, як дружєба і А. Кур- манови, як дружєба, П. Курман при вхєді привітав їх хлєбом та сієлю. „Молодєт“ — ювілєтєв посадили за стіл і тут шєдно показалося, шоб пильна і щира праця обєих панствє Пєтєршиєв у своїй громаді добула їм цілу громаду друзів, які не тільки співали їм Многєя Літа та ві- словєлювали їм своє признєння, ає і обєаєрували „молодєт“ від усіх кінгстєнських великою сєрібною за- ставєю. Бєчєром провадив пан Ві- тєк, промовляли п. Дирєдз з Ст. Со- фі, Кєв-бєк. п. Сторєжук з Монтєрє- лу та багато інших, а сєрєд щирїї і пєсєлої гєстини з почину „друж- би“ ф. Списєлюєка зроблєно теж збірку на прєсєвий фонд, яка дє- ла 34,00 дол. Суму розділєно між різними наші прєсєві оргєни, для „У- країнського Робітника“ надіслєно 5 дол. Врєстї слово забрала Па- нство Пєтєршиєв, які зворушєно дява- ли друзям пєчєні і оргєнізації за пєй незабутий для них вєчір. Го- стинєна при музичі прєтягнулась піз- но в ніч. Дякуємо за пам'яті, про- тєшє часєписє в такій свєтєлої хви- лині і бєждємо пачєству Пєтєршиєв шє мнєшню здоров'є дожити до Зо- лєтого своєго Ювілєта.

(За листом Друга Петра)

Як довідуюсьєш, відомо на молод- ших колах нашої громади лєштєр- єшє Володимєра Криєлєвєсєка, яка майже місяць тому плєчєс лєштє- рєвєської прєгуляції в тєрєнах, я- єшє 100 миль від Торонто фєталь- но зламала в кількох місяцях ногу і зликувалась з цєй пєчєлої історієй в шєнінній Ст. Дєжєн. Поводі поиходить до атлєтєти і незаборог будє вєдє знов єсєлє тих, шоб шєнують і лю- бєть її. Тільки ж тепєр, пачєню Валє- зєню, дітати обєрєжєніє і плєчєс з'ї- ть не зликувались... на шєні і на нікого!

Наталя Нєсторєвєська, моєла на чєд пєнієтка, без якої відбудєтєся маєло наших імпрєз в Торонто та єка збудула сєбі цєлю гєтовієстю послужити своїй громаді загально- симпатію і признєння, добилєсь цєрєгового великого успєху: в Ко- лєдєвській Торонтоєвській Конєр- вєторії, шоб находиться при Кєлєдєж ст., відбудєся в сєрєду 9. бєрєзєня 1955 її рєсєнталь — пєнієс, на якому наша зємлячка вивєла поважний пєступ у своєму змаганні до оєта- точного

УКРАЇНСЬКІ СЕНЗАЦІЇ

Сергій Дикун - трагедія одного українця

У світі діються речі, що виглядають на сенсаційний фільм — і один такий сенсаційний фільм довелося і мені пережити.

Був кінець 1940 року, коли гітлерівська Німеччина розвалила вже рік тому Польщу та якраз накинута своє ярмо Франції, Голандії, і Бельгії. За той рік я вже встиг підлікувати ранену у Львові німецькою бомбою ногу, на миліні вітків «доблесна» армія несла «дивизію» і входила до столиці Галицької Волини, з під самого її носа і при допомозі «моїх» дубовиків поспішати за Сан, що мав стати «літчим кордоном» між Райхом і «дружизми» Советами. — як це проголошував генерал-губернатор Франк. Встиг уже, арештований на самого 1. листопада 1939, перебути 5 місяців гестапської тюрми в тодішніх поруйнованих її будинках в Коросні та Яслі, бачити безліч страховин і під кінець п'ятого місяця в'язниці дістати навіть позачинний присуд «зондергеріхт Кракау» на... три місяці тюрми «фюр Бефруцунг полен унд юден», бо я не розумів ще тоді, що Німеччина сприяла цим два народи винищити і помагав та рятував людей, як міг. З тюрми в Яслі помахував я пішки здовж тодішнього кордону аж на Холмщину, де в міжчасі знайшлися мої знайомі, що теж тікали від «дивизії» — і тікаючи від пильного ока гестапа, що пригадало мені в'язниці, коли я хотів взяти працю в кооперативі. «дав себе зловити на працю» до Німеччини, де давав загубити слід від переслідувачів. В кінці 1940 року я вже мав за собою 7 місяців страшний працю в копальні потасованої соди коло Герсфельду, 800 м. під землею і врешті в листопаді, діставши атаків астми зміг виблагати в «арбайтсаму» та ще й тому, що я організував своїх робітників-українців раз-пораз попадав в конфлікт з управління копальні, які хотіли мене позбутися, — перекладення на іншу працю. Праця була 60 км. від першого місця: в таборі Таннакер за селом Генебах, 9 км. від Бебри, потребували робітників до кантини і мене післали туди.

Якби я міг написати цю статтю по французьки, її прочитало б з цікавістю чимало людей: табор Таннакер був призначений для полонених французів, що працювали біля будови автостради і поверх тисячу синів французької землі, німецька варт з коло 70 вояків, кількадеся німець-майстрів, управителю табору і я, — одиниць українців в цій павидовській вежі, — оце й було все його населення. До сьогоднішнього, що я не записав собі адрес тодішніх моїх приятелів французів з полонених, з ними мені було суворо заборонено говорити, але яких полонених було таке страшно, що знову доводилося в тих мислях, які я мав, допомагати і рятувати людей, такі іменно людей. А були серед них і адвокати й лікарі і чесні трудівники. Люди, що від пів року не мали вістки від найближчих, не мали ніякої допомоги нізвідки і яких трактували як звірок, що заслуговували на постійні знущання з їх людської гідності. Був серед полонених і один з директорів відомих збройних фабрик у Франції, на прізвище Крезю і... Та ні, про це пізніше. Бо і від нього я не взяв собі адреси. Пригадую точно: чому Крезю, що не міг дати знати друзині, що він жив, я казав написати листа, заадресувати і сам відіти на пошту. Лист пошта завернула, проведено суворе слідство у Крезю, якому на тиждень відібрано харч, так не сказав ким передав лист. «Французом» — казав він і не подав ніякого привітання.

Є речі, що не забуваються до смерті. Так до смерті, в кожній порі дня і ночі пригадую вам різниці команданта цього табору, найлютішого садиста, якого я будувало зустріти, п'яницю і розпусника, що находив насолоду в дошкулуюванні людей. Це був той справжній воєнний злочинець, проти якого я ніколи не вагався б посвідчити, хоч зрештою навіть серед злочинців находив я людей і не міг би їм робити шкоди. Але він — Гельмут Шварце, низького росту з опухлим від роспущи і пияцтва скотина, він — 26-літній есесник що був паном життя і смерті тієї тисячки французьких полонених і гордість з цього. — «о, його я ніколи не забуду! Наше привітання було також п'янке: я прибув увечері і застав п Шварце за вечером. Прочитав це поручення, поставив кілька запитів, серед них: «Чому ви втікали від Советів?» Я відповів, що мене ждала там неминуха смерть, і розказав йому кілька таких випадків, м. і. про моїх най-

ближчих. На нічого не зробило це ніякого враження. «Га, — відповів він, ми тож стріляємо наших державних ворогів.» І кінець. Я був тоді заскочений такою відповіддю. Не знав ще в той час, що між Сталіном і Гітлером різниця невелика.

Але Гельмута Шварце можна було розкусити швидко згодом. Щодо згодом я знав, що обі машиністки в біої були його коханками, що були з ним на змину і які в час різкого вранішнього урядкування сиділи здебільша на його бюрку та дозводили йому бавитись своїми ручками. Бо зрештою Шварце різко бував вранці в біої. Він мав усілякі інтереси, а з них найбільший — продавати і роздавати ще іншим коханкам призначені для насичних полонених французів харчі. В цьому помагав йому совісно шеф кухні, теж з тих воєнних злочинців, що розлукав з тижня на тиждень, а ідути в суботу до своєї «фру», ледви доносив до авто привади валізи, набиті краденим від полонених харчем. Шварце, той кухар, згадані дві машиністки і пекар, що привозив для французів хліб і водночас, напевно добре з обов'язаний, кожної неділі торт та «кухен» для Шварце і його гостей, — це була справжня банда, що наживалася на нужді полонених без усяких викидів совісті.

Бо, правду сказати, приїдла для цих полонених не були найгірші. Я мав точний вгляд у цю справу, бо і кухар і Шварце, почувши, що я вмію рахувати, з радістю накиннули мені вести кухонну книгу, тобто кожного дня кухар, якому я підлягав, як робітник кантини, диктував мені, що він зважив для кухні на страву, я вписував це в рапорт і в книгу і підсумовував з виданими в попередніх двох продуктах. Звіти теж знав, що полонені, які ті, що працювали при автостраді і навчалися в Німеччині найвище працюючими, діставали окремі та добрі приїди не тільки м'яса і товчених, але й сир, цукру, мармелад, овочів навіть вина і малинового соку, а надісне збільшену порцію хліба. Але якраз тому, що я вписував ці продукти як видані на кухню і відносно бачив, що діставали полонені і що розбазарювали Шварце і його кумпані твердили з повною відповідалістю: людей за непосильною працею обкрадали до голодного пака.

Продес харчування був у таборі такий: французів будили вранці і давали їм гірку чорну кашу-люру, після чого вони йшли на віддалені відстані автостради на працю. Коло 12-ої вночі їм посилали візком з конем в банях гарячу юшку на місце праці. Коли ж вони верталися увечері з праці годині і брудні, чорні від пороку і істоти, дикури з них приходили з барабана з великими мидицями, мабуть, тими самими, в яких мидицями вранці і мій шеф, пан кухар, великою кохалою видавав на кожний барак гарячу, записану одну ту саму страву: розпарену хармиту з барабана, в якій тут і там плавив шматок жири чи того гіршого м'яса, що вже не підходило для компанії пана Шварце. Крім того дикури діставали на кожного полоненого шмат чорного хліба з завіским у пів короби від сірників шматком маргарини та вдвоє більшим шматком сира. Це і було — все. За тих три місяці, коли я був у Таннакер, я ніразу не бачив якогось відхилення від цього трагічного меню, а харамуха з барабана була найкращим засобом не розраховуватися з найближчого в той час, — м'яса і товщу. Крім того харчу полонені діставали за свою працю ще невеличку платню спеціальними бонками, що їх звали «крігсгефангененгельд», щось 30 фен. в день і за це вони могли купувати собі в кантині мило, ножиків до голоння, гузики й голки та ще й пляшку пива. Найбільше лихо було з тютюном: той, що прибував до кантини, був призначений для воляків сторожевої команди і німців і мені було заборонено продавати його французам, для яких тютюн був тільки тоді, коли він приходив з Франції. За три місяці мого побуту в Таннакері таке свято було тільки раз і може собі уявити, як французів страждали від цього і як це використовувало. Але я находив спосіб тому і цьому дати зав-

жди якусь шпарку. Зрештою, з огляду на те, що німці вважали, що заступник президента в кантині, тим що пива до ліжонки і от з того разу увечері приходили той і як до віконця кантини, що він і до на ідаліно для воляків та робітників-німців і в якому я мусив докуривати від 6-ої до 9-ої увечері та просити продати йому 20 цигареток. Я казав, що такої кількості ніяк продати не можу. «Слушайте, — каже він, це не для мене, це я хочу мати для французів. Ви не уявляєте собі, як вони страждають в час праці від того, що не мають що закурити. Зрештою ви зрозумієте це, бо ви самі курите...» Не знав я, — підступ це німця, чи ні, але продав йому 10 штук. Сам розпітав чергового дня французів, який то воляк. «О, це хороший хлопець, сказали мені, він навіть свої цигарки відпродує» — і від тоді той німець-воляк (сьогодні не тямлю його прізвища) мав від мене завжди стільки цигарок, скільки хотів.

Але була інша справа, яка до сьогодні мене обурює. Це було пиво. Щоденне кантина діставала 600 — 700 пляшок пива, пригадую — по 27 фен. пляшка, я зносив їх з воза, перераховував і розраховувався з розпродажі. Кантина розпродавала все своє без націнки і тільки за пів казав мені Шварце брати по 29 фенігів за пляшку. Французі могли прислати відповідників з барабана і купувати собі це пиво за свої бони, причому, мабуть, за браком іншої їди, вони широким користали і були ді, коли я випродував за один вечір всі до одної пляшки. Але страшно було що інше: коли що два тижні я передавав торговельні гроші Гельмуту Шварце, він оброчував окремо пляшки і пачки два фенігів на пляшку казав виплачувати собі і спокійно вкладав щодень-два 15-20 марок у свій портфель. «Іх брахте гельд!» неміджас опухлим лицем при цьому і не мав ніякого викиду совісті, що так дер він з нещасних полонених кожного місяця 200 до 250 марок додатком до своєї і так високої платні...

Та Гельмут Шварце був взагалі «душа-чалавек», казали б москалі. Ось він бувало, попухулі дїстає нежданно напад енергії, «Тепер будемо урядувати!» — викликає, соває стільники, приймає всіх до звіту, заглядає, чи в обмив долівку в кантині, чи став товари з віздині з книжкою продажі, чи чисто на полицях. Потім розмовно сідає за стіл, витягає якийсь листок. «Приносність кожному пляшку вина» — розказує мені. Я приношу три — йому і обом машиністкам. «А собі принесіть!» Я вимовлююся, що не звик пити, що випиваю і не можу рахувати, але вінні приносини. Пили просто з пляшок і — ясно — за якийсь час Міні сидить уже на бюрку і йдуть жарти, що аж вуха в'януть. Я кулює коло свого столика і вдоволююся. Він промовує і мене, «Дивіться, чи не гарні коліна має наша Міні!» — до мене, а коли я збуваю його, він каже: «Він ніякий товариш! Ви не надзвесьте до товариства!» Або стоять оба з кухарем коло бюрка, пляшки в руках і Шварце розповідає при дивних безсмертною подробицях своїх дивлящих ночей. Вуха в'януть, я згинується над стіл. «А наш кантинний такий приглед не любить!» — каже він і мій бік і всі сміються.

Щі «урядування» були для мене моральною мукою. Куди мені було до такого германського «розмаху», коли я був сам-самісінький серед чужих і дивоглядних людей, коли дружина з сином залишилася була під бомбами в Україні і я не мав від них ніякої вістки ось уже рік? Я був щасливий, коли вивчався в кантину і робив у ній лад. Бо зрештою поганю мені не було. Впродві на паперах я був «помічником кухаря», але в кухні я майже не робив, їсти було що. Велика холодала була повна ковбас, солонини, масла, білий хліб був для всіх, крім французів — і ніхто нічого мені не видавав. Я брав, скільки хотів і чого хотів. Якоюсь раз я поїхав до моїх друзів на копанню, що з ними працював і які тільки погані і поніз їм ковбасу, м'ясо, тютюн, аж вони дивувалися. Але часи починали бути гірші. Це на копанні ми зацікавилися з альянтськими літаками, що затримували нас нерідко на пів дня під землем. Бо був аларм і витягали відна не ходила. Тут було ще гірше. Літаки траплялися вже і в день, а з правилами увечері і вночі. Шварце зникав, бувало, звечера з кухарем до ресторону в селі і мені не казав: «Я там і там, як мені був аларм — давайте знати по телефону» — і я брав папір та олівець або книжку та ї сів коло апарату

Вітаємо в Торонто!

У тих днях Торонто матиме шанувати дорогого гостя, голову Українського Робітничого Союзу і заступника президента УККА, Антона Батюка. Цей видатний громадський діяч народився 1894 у Збаражжі, Зах. Україна, 1914 р. вступив в УСР і потім був в СС. До 3.11 приїхав в 1922 р., скінчив вищі студії в Пен-

сильвенському Університеті. Від 1925 до 1933 працював у редакції тижневика «Народна Воля», потім був директором цього видання. Від 1946 р. очолює Український Робітничий Союз, одну з найпопулярніших наших асеккураційно-допомогних інституцій.

Ви любите ближнього?

АКЦІЯ ЛЬ'АББЕ П'ЕРА — АПОСТОЛА БЕЗДОМНИХ

Що може зробити любов ближнього вкупі зі здоровим ініціативним, — про це ясно показує нам діяльність священика опікуна пажарів, париха без церкви, капелана паризьких бідаків. Його діяльність почалася щойно в зимі мину. року. Живучи в робітничій дільниці, серед шіфонієрів, купців старих речей по домах (як у нас колись «ганделеси»), він бачив велику біду серед людей, зокрема ж із приводу бездомності. Кольосальний брак мешкань у Франції спричинив те, що багато людей опинилося без даху над головою, а це особливо прикро далося відчутти в зимі. Бездомні люди, часто з маленькими дітьми, тишилися по вулицях Парижу, пересядали на лавках у метро, а коли метро замикали, — вони виходили на вулиці, щоб робити бездомні, проходи. Тами те бездомними людьми вирішували зайнятися бідний священик — теєтер шіфрско відомий — льаббе П'єр. При допомозі своїх приятелів і шіфонієрів почав він вибірувати отих «прохожих» і заводити їх до «пантр'дакеї» (місцевих домі). Але це виявилася крапля в морі. Тоді він, закликав з ними шіфонієрами починати будувати досвідно «дах над головами» за старих авт, поповнених нагонів, скринь, бочок і т.п., та туди примішувати всіх бездомних. У короткому часі в околиці Парижу виростало ціле містечко, яке назвали Емаус. Щоправда воно було збудоване без дозволу офіційних чинників, та на фермі, якого не хотіли ніякі продавати парохівні фоні. Але в ньому жили люди, щасливі, що можуть приєднати, прилягти на нужденних устаткуваннях своїх «хат».

Ось телефон дзвонить, дають знати, що аларм, викликаю «гастуз», в якому Шварце або п'яниця, або має в кімнаті якусь нову фройляйн і переказую. Він або їде або ні. Тоді йду до дикуриного вартувої сотні і повідомляю його. Вояки їдуть до бараків полонених, замикають двері, закидають важкі штаби, як у кінських стайнях, вішають важкі колодки. В кожному баракі по сто або й більше французів, що замкнені з жахом слухають зловорожого гулу моторів під темним небом. Можна собі уявити, що діється в душах цих людей. Після цього вояки гасять світла і сховають до сховку. Я обшлюбно вікію і сиджу при телефоні. Серед тиші і німці гудуть понад нами смерть, а я думаю про романських французів, що збитою громадою сидять замкнені в темних бараках. Якоюсь раз в розмові з Шварце я кажу йому, що не надзвесьте замикати їх барак, бо ж табор оздоровлений і безрежний, а як би не дай Боже, впаде бомба, ми мали б страшну людську масакру. Але Шварце робить поважне обличчя: «Ні! Це мене не зворушує. Це ж їх приятелі кидають бомби, хай знають!» (далі буде).

Тоді трапилася подія: в одній такій бідній родині померла дитина, а льаббе П'єр запропонував до сіте Емаус міністра будівництва на похорони. Міністер приїхав з ним журналістами, інженерами, благодійні установами.

Від тої пори прорвалася холодна стіна байдужності до ближніх у серцях французів. Коли згодом льаббе П'єр проголосив у радіо, що йому треба п'ять тисяч копів — за два дні він мав до розпорядження п'ятьдесят, п'ять тисяч! Коли він заявив, що в такій то дільниці Парижу здаються його шіфонієри такогочого дня — усі хідники вулиць були заспані старими меблями, які роками зберігалися на стріхах та в підвалах старовинних французьких домів і палаців. На його адресу приходять грошеві посилення від анонімних багатіїв, а м'ягосердечні дами дарують золоті і брилянти. Підприємливі віддають йому до диспозиції вант акції авто, будівельні фірми — інженерів та матеріал під будову. Тепер льаббе П'єр буде елегантний комфортабельний дома для бідаків, які досі жили в бочках і ямах. Ось, педавно відбулося відкриття першої серії тих домів з 250 мешканцями. Поміж шасливцями була й ця родина, зкій у нужді померла дитина. Будівництвом цих домів є виключно шіфонієри й ці вибірані по вулицях, бездомні люди. Вони дістають заплату за свою працю, як звичайні робітники, та за чергову мешканця.

Льаббе П'єр став настільки відомою людиною, а його діяльність така визначна, що його політикалися фільмові підприємці і накрутили фільм «Шіфонієр з Емауса», звичайний без його відома й участі, при цьому розкрилося його інкогніто. Виявилося, що бідний священик-кляшар походив з аристократичної родини, брав участь у «макі» (протипіменський резистанс) та зразу ж після війни став послом до парламенту, в якому хотів переважити в житті свої плями для покращання долі пажарів. Зневірившись в цьому, пішов у «підпілля» й здійснив свої благородні задуми з шіфонієрами...

Його діяльність, який він віддає за справжнього пасією, не знаючи сну ні відпочинку, приєднав йому важку недугу і він вичерпаний до краю мусів піти на лікування до шпиталю. Та й тут ночами при світлі пише він свій твір «Голос людей без голосу» про своїх улюблених шіфонієрів. До них теж він спрямував своє різке привітання. А вони, зібрані перед голосянком, слухали мов голосу про рока того, хто привернув їхньому життю — глузд. Л.В.

alpha FURNITURE CO.
787 QUEEN ST. W. • TEL. 5-1037

Нова адреса: 735 QUEEN STREET WEST
АВТОРИЗОВАНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО
СЛАВНОЇ В УСПІ КАНАДІ ФІРМИ
GENERAL ELECTRIC

Найбільша українська модерна крамниця домашнього устатку
ванни та усього, що потрібне в хатньому господарстві.
Спеціально великий вибір телевізій, машин до прання, кухонь,
машин до чищення і т. д.
ЧЕСНА І СОЛІДНА ОБСЛУГА. НИЗЬКІ ЦІНИ.
ДОГІДНІ УМОВИ СПЛАТ.
На бажання привозимо Вас автом без зобов'язання купити!
ТЕЛЕФОН: EM. 3-9637

Асеккурація для Безробіття
Є
Громадською Справою

Вона має подвійне завдання:

Знаходить працю для безробітних.

Помагає фінансово в часі безробіття.

За минулих тринадцять років Комісія Асеккурації
для безробітних виплатила \$754,000,000 безробітним.

Ця услуга є для Вас безкоштовна.

UNEMPLOYMENT INSURANCE COMMISSION

C.A.L. Murchison J.G. Bisson R.J. Tallon
Commissioner Chief Commissioner Commissioner

Д-р Арнольд Марголін

б. дипломатичний представник Української Народної Республіки у Лондоні й Вашингтоні

перший раз поміж українцями Канади в Торонто!

В неділю, дня 20. березня 1955, р. в залі Українського Народного Дому (191 Липпинкат ст.) на запрошення Української Робітничої Організації (УРО) д-р Арнольд МАРГОЛІН виголосить доповідь на тему:

„Прогнози про майбутнє советської імперії та поневолені нею народів”

Д-Р АРНОЛЬД МАРГОЛІН (жидівського походження) — зразковий громадянин Української Держани, визначний політичний діяч, автор кількох книг — не зважаючи на свій поважний вік далі працює в користь визволення українського народу. Свою доповідь виголосить в українській мові.

ПОЧАТОК О ГОД. 2.30 ПОПОЛУДНІ.

Приходіть завчасу, щоб не бракло місця!

Українська Робітнича Організація
Філія в Торонто.

CENTRAL HIGH SCHOOL OF COMMERCE

570 SHAW ST., КОЛО КАЛЕДЖ

Субота 26. березня 1955.

Небачені ще в Торонто фільми

„Галичина” і „Гуцульщина”

ТІЛЬКИ ОДИН ДЕНЬ!

Тільки три сеанси: год. 4. поп. та 6 і 8 вечором

Приходіть побачити найдорожче нам, якого вже не будемо бачити!

Слово до фільмів скаже п. Микола Новак, український кінорежисер з Галіциї, гість нашої громади.

Потрібно дистрибуторів

стале або у вільних годинах. Добрий і певний заробіток. Не треба відвідувати людей, ані продавати. Знання англійської мови не потрібне. Для ширшого обговорення пішіть на адресу „УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИКА”, скринька ч.10 подаючи своє ім'я, адресу й телефон.

● Частину малочисного місцевості в Італії Весте, що дитини на бережжі Адріатику влада мусить евакуувати. Геологи ствердили, що море піднімає скелі, на яких збудоване містечко, і людям може загрожувати смерть, якщо вони не покинуть дотеперішнього місця.

● На південному Бузі почала працю доволі велика міждержавна електростанція, що даватиме струм 19-ти колбасам Гарбузинського і Доманіського районів.

ЗАПРОШУЄМО ПРИСЛАТИ ПЕРЕДПЛАТУ!

ЛІТЕРАТУРА, МИСТЕЦТВО, НАУКА.

РАЙ ЛАПІКА І ЙОГО „ПІДПІЛЛЯ” В ТОРОНТО

Рай Лапіка, про велитенський успіх драми якого „Андерграунд” („Підпілля”) у свій час писала світова та українська преса, американський українець з тих, на які горда вся наша спільнота, наблизився до української громади в Торонто. Але про це — на кінці тієї замітки, а покищо про нашого славного земляка.

Рай Лапіка — син закарпатського українця, що приїхав майже пів століття тому емігрантом до Америки. Сьогодні — молодий, вродливий чоловік в повній силі віку. Батько відумер молодого, мати, що живе до сьогодні, залишилась з кількома дрібними дітьми, Рай мав тверде й жорстке дитинство. Бідувати, але не скінчив гайскул в Пітсбургу (Пенсильванія), потім університет в Нью-Йорку. В часі студій включився активно в Організацію Державного Відродження України, яка під проводом проф. Неприцького Грановського якраз розгорнула свою повну діяльність, виявив журналістичний і письменницький хист, дописував до американських часописів, врешті став редактором місячника „Трайдект” (Тризуб) що його видавала ОДВУ.

Десять у той час до Нью-Йорку приїхала перша група наших фанатиків з далекого Лос-Анджелеса та Голлівуду, що мріяла про створення українських фільмів. При допомозі зорганізованого серед патріотів невеликого капіталу та під оком такої нелиці, як професор Ол. Кошиць, почалося накручування фільму „Маруся” („Не ходи Грицю на вечерниці”), для якого заангажовано голлівудських техніків. Для ролі Галини організатори найняли дівчину - красу-

ню на одній фермі в Саскачевані, що скінчила середню освіту і вернулася помагати батькам в господарстві та в околиці була відома із свого прегарного голосу. Дівчина звалася теж Галина.

Рай Лапіка „з уряду” був на пробах та сеансах з накручуванням поодиноких есцен. Дівчина Галина впала вродливому юнакові, молодому редакторові „Трайдекта”, в око і ще глибше в серце. Дівчина після скінченого контракту хотіла вернутись до батьків у Саскачевані, але вже було запізно. Хотів заарештувати її у Нью-Йорку і вона стала працювати стенографісткою в метрополіті світу. В 1938 Галина Шербань подала в українській церкві руку Реві Лапіці на все життя. Це сьогодні ідеальне і патрістичне подружжя, у яких двоє чудесних дітей: дочка Роня і синок Володок.

З „Тризубу” Рай Лапіка перейшов до журналу „Спенсер

Мегезін” на редактора з платнею 10 тисяч доларів річно. Тоді спробував теж вперше пера в літературі. Повесть „Струни” була сенсацією, дістала 2 тисячі дол. нагороди на конкурсі Асоціації Американських Письменників. Рай Лапіка далі редагував свій „мегезін”, помістив у ньому ряд згадок та статей про український народ і його проблеми. Героїства підпільної Української Повстанчої Армії поривали українську кров на зовні спокійного й холодного американця. Так почалася праця над „Андерграунд”, драми з боротьби УПА, що знову добула найвище признание та чергових 2.000 доларів нагороди Асоціації. Драма вийшла книжкою.

Рай Лапіка не спинився на цьому. Він завзявся зробити з „Підпілля” фільму. Для цього переїхав дві тисячі миль на південь, до Голлівуду, де серед мистців, режисерів та кінотехніків постала сильна організація під проводом відомого ам. кіно-актора Вайна, що поборює комуністичні інфільтрації так у продукції, як

В Японії накручено українські пластинки

Відома фірма грамофонних пластинок „Колумбія” видала недавно в Японії дві українські пісні, саме „Сон молодості” і „Український вечір”, що їх японською та українською мовами наспівав Ігор Шанковський, вояк американської армії, який перебуває тепер у Японії. Мелодії пісень, до яких слова напи-

ли мистецьких колах фільму „Підпілля”, одна героїня в якому має ім'я дочки автора Роні, вже зроблене на сценарій і йдуть переговори, щоб її почати крутити. Рай Лапіка має тимчасовий інший план: збудувати за 150.000 доларів власну радіостанцію в Голлівуді. Будова мабуть швидко почнеться. Що в передачах її найдеється й місце для України — не треба земляків запевнявати. Рай і Галина Лапіки не змінилися з часу, коли працювали обоє в ОДВУ.

І нарешті для Торонта вістка з першого джерела: Відомий театральний ансамбль „Заграва” має вже в руках примірник п'єси „Підпілля” в українському перекладі професора Льва Шанковського.

Хочете, торонтонська громада, щоб ми мали честь першої вистави відомої в цілому світі драми з боротьби славетної УПА, що її по англійськи написав американець з українського роду і з українським серцем, наш земляк Рай Лапіка?

Натисніть на „Заграву”! Допоможіть „Заграві”!

А нашою гостею в Голлівуду, пану Новаків, подякуймо спільно за те, що привіз цей примірник і за оці інформації про Рай Лапіку та його дружину Галину. Пан Новак звів їх колись на пробах „Марусі” і сьогодні панство Лапіки мешкають в Голлівуді в його домі. Чи хтось має ще сумніви в наші інформації? (ак)

Виставка українських стародруків

З ініціати епархіальних управ БУК і ЛУЖК влаштовано в Едмонтоні виставку українських рукописів і стародруків, щоб відзначити 500-річчя появи першої друкованої книги, а саме Біблії Гуттенберга. Виставка відбуватиметься під патронатом Єпископа Ніла. На спеціальну увагу заслуговували такі українські стародруки: „Рукопис Євангеліє” з 15 ст., „Цвіт Тріоди” теж з 15 ст., далі „Апостол” що його видав у Львові Іван Федорович у 1574 р. і „Острозька Біблія” з 1581 року. Як відомо досі збереглися тільки шість примірників Острозької Біблії. Один з них знайдено недавно у бібліотеці в Антверпені, Бельгії. Майже всі стародруки і рукописи, показані на виставі, походять з музею-архіву ченців св. Василія в Мондері. З інших вистав-

лених книг слід згадати про „Книгу Євангелій” з 1644 р., видану Ставропігією у Львові та різні церковні книги, друковані у Львові, Почаєві, Вілні та Уневі. Між експонатами був також один прикрасний Кобзарь Шевченка, що його видано ще за життя поета в 1860 р. у Петербурзі. З чужомовних видань привертала увагу така як „Кодекс Гречинський” з 1472 р., „Перша ілюстрована латинська біблія” з 1520 р., перша французька біблія з 1558 р. та інші рідкісні видання. У Програмі виставки підвішували малі наготи зслухати доповіді на теми: „Український музей цінностей”, „Українські рукописи і стародруки” й „Українська кераміка”. Доповідачами були: о. Йосифат Жак, д-р Степан Жмуркевич і Ольга Машинська.

сав Ігор Шанковський, скомпонував відомий японський композитор Гатторі. Японський часопис „Ниппон Таймс” вмістив з цієї нагоди репортаж про молодого вояка, який відбуває військову службу в Японії, а водночас є студентом Токійського Університету. У репортажі під заголовком „Американський вояк співає пісні про Україну” підкреслено, що це вперше в Японії записано на пластинку пісні, написані і співані українцем, який є тепер американським вояком і громадянином. У репортажі подано також коротку біографію Ігора Шанковського, який через Австрію, Німеччину й опісля Італію та Африку врешті причалив до берегів гостинної Америки і став студентом Пенсильванського Університету, де вчився на факультеті політичних наук. У 1952 році Ігор Шанковський, якому тепер 23 роки, вийшов за вояк американської армії до Кореї, де боровся проти комуністичної агресії. Нотатку про співака почує такими словами: „В його піснях передана туга за батьківщиною, але і водночас рішучість народу, з якого він походить, до боротьби за свободу”.

35-ліття П. Мирного

35-ліття смерті письменника Панаса Мирного широко відзначено по всій Україні. Літературні імпреси, присвячені життю і творчості цього видатного повістяр і романіста відбулися в школах Полтави, Миргороду і Гадяча, де народився, жив і писав свої твори Панас Мирний. По українських кінотеатрах висвітлювали фільм „Лімерівна” за драмою Панаса Мирного, продукції української студії фільмів „Ім’я Панаса Мирного носить вулиця в Полтаві (кол. Кобишани), де довгий час жив і помер письменник, також середні школи в Полтаві і Миргороді, Полтавська дитяча бібліотека та ряд інших культурно-освітніх установ України.

Успіх мистця В. Хмелюка

Український мистецький В. Хмелюк виставив свої найновіші картини в Паризі, в Галері Дюран-Руаль у дні 14 січня до 2. лютого 1953 р. Було виставлено 25 образів, з чого в останні дні виставки багато продано. Хмелюк — мистецький стилем, здобувши ім'я і своєю мистецькою публікою, яка мистця знає, цінить і віддає належну пошану його творчості. На цей раз мистецький показав майже виключно одні: натюрморти, портрети, квіти і пейзажі. Селянські пейзажі (малює сам живе на провінції) окантовані в їх лінійній самості; його постаті застигли в їх живій статі. Кілька чудових картин із простим сюжетом сільського хлопця („Школяр”), „Хлопець в червоному”, відкривають глибину найтонших і шалюхотних переживань. Дуже гарні полотна з натюрмортом кваліфікують Хмелюка, як першокласного користувача. В. Хмелюк разом з О. Грищенком і В. Кричевським — українські мистці у Франції, що пробили вже собі вікно до французького мистецького світу.

Віршила про „вїзд”

Большевизмський віршороби вже одержали наказ писати „поєзії” про „краді” і романтику” вивозу населення, зокрема молоді з України. Одну таку віршовану агітку читаємо в „Радянській Україні”. Ось уривок з неї:

„Вже третій день
У дальню
Мчить поїзд рейками дзвінками.
В нім їду я на цілину
З моїми друзями сільськими.
Нехай зима сніги несе,
Нехай вітер, хай мороз —
Здолає молодість усе!
Вези нас швидше паровозе!
На д паровозом дим тучки,
Нехай по затишках сидять
Двадцятилітні білоручки.
Хай цокотять: „ха-ха-хи-хи”
Та ждуть, щоб вийти в „модні
[дамі]”

За нами їдуть жінки!
І не в такій, а поїздами!

В Києві проходить „показ мистецьких досягнень” поодиноких областей НСР. Вже виступили мистецькі сили Харкова і Одеси, та були продемонстровані „досягнення” вокального, балетного і музичного мистецтва представників індустріального Львова.

В Станіславській області „радіофіковано” (залучено в хати гучномовні) такі цілі райони: Гвоздський, Снятинський та інші. 400... радіофіковано близько 100 сіл” області.

Хроніка культурних справ

● Як подає „Літературна газета” з 1. лютого 1953 р. в Москві відбувся ювілейний вечір з нагоди 60-ліття народження і 30-ліття творчої діяльності відомого українського кіно-режисера і письменника Олександра Довженка. Дякуючи за привітання, ювіляр висловив надію, що кіно-глядачі незабаром познайомляться з його новим фільмом.

● Клуб київських письменників одержав добре устатковану кінозалу, в ній висвітлюватимуться кінотвори та уривки накручуваних фільмів, які потім будуть обговорені. В клубі плануються творчі вечори київських поетів, прозаїків і сатириків з участю критиків і читачів, а також творчі зустрічі з самодіяльними талантами. Головою ради клубу є письменник Петро Панч.

● У Сталіно, на нараді донецьких письменників були обговорені підсумки другого всесоюзного з'їзду письменників. У дискусії на доповіді Ф. Візьного виступав критик А. Ключа, який закликав місцевих поетів: самозакохність, байдужість до праці, небажання друкувати свої твори в обласних газетах. Поет В. Мухин критикував правління спілки письменників України й СССР за недостатню увагу до обласних письменницьких організацій.

● Міжнародний Музичний Центр головною якою є пані Сарагат, дружина заступника італійського прем'єра, влаштував в Римі концерт класичної музики, програма якого складалася з виступів визначних італійських співаків, плясунів та віолончелістів. В концерті виступив також молодий український тенор, студент Римської Консерваторії, Володимир Луць. Римські часописи подали незвичайно прихильну критику про його виступ, спеціально увагу приділяючи високомистецькому виконанню українських історичних дум, що їх відіграв Луць, сам виконуючи супровід на бандурі.

● З ініціати Українського Студентського Клубу при Фордгамському Університеті влаштовано фестиваль української пісні і танця. Програма фестивалю складалася з виступів хору „Думка” під дир. Микитюка, сольових номерів у виконанні баса Барановського і з виступів танцювальної групи під кер. Феліса.

● „Християнський Голос”, що виходить у Мюнхені, вмістив тексти листів, що їх отримав апостольський візитатор архієп. Іван Бучко від 30-ти кардиналів, у яких вони прихильно відгукнулися на появу книги, виданої з нагоди семінари римо-католицького єпископа Лозова. У згаданих листах вони висловили сподівання, що і на Україні прийдє кінець релігійним переслідуванням та під переможними прапорами Святої Церкви запанує там знову свобода.

● З нагоди закінчення першого семестру навчання в Українському Технічному Інституті в Нью-Йорку, відбулося там засідання Ради Інституту під головуванням професора Арнольда Марголіна, який стоїть на чолі цієї вищої школи. Під час доповіді зібраних, директор Інституту, проф. Сівіс Зозуля здав звіт з дотеперішньої діяльності Інституту, який є першим українським коледжем у ЗША, що був визнаний Радіо Рерітвістейт Нью-Йорк.

Д-р І. Завадзкі

бувши асистент Університетських шпиталів у Варшаві та в Новім Йорку;
орднує
В НЕДУГАХ СЕРЦЯ
і внутрішніх. Рентген,
ЕЛЕКТРОКАРДІОГРАФІЯ
96 Dewbourne Ave, Toronto
pir Бетірт і Еллінтон)
Tel.: RE 6396

ДО УВАГИ САМОТНІХ

Якщо бажаєте познайомитися з особою, щоб одружитися, зголосіть листом чи особисто до бюро

„WALDI” 191 AUGUSTA Ave. TORONTO, Ont.

Для пань до 35 років поради безплатно.
Безплатні інформації щоденно від 6-01 до 9-01 веч.
3 провінцій залучити на відповідь 1.00.
Тел. EM: 8-9281

АНТІН БОЙКО

Спеціаліст масажист

Робить масажі на заважнені недуги, біль крижний, ломбего, параліж і т. п.
Год. прийняття: 9-12 і 2-7

707 SPADINA Ave, near Bloor
Toronto Tel WA -1 0976

F. LYNETT LTD.

ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ
і обслуговування

3299 Dundas St. W.
Toronto, Ont.,

Tel. LY 1176, LY 1177

FOURNIER LTD

— основано 1895 —

Різного роду аскурації

телефон: 7 - 7546
11 Elm St. E. Sudbury

МАЄМО НА СКЛАДІ:
різного роду годинники
біжутерію і діаманти
Виконуємо роботу солідно по уміркованих цінах
Робота гарантована на рік.
Говоримо різними мовами.
Прашуємо у нас кваліфікований годинник кар
В. БАСАРАБА

A. HEISKANEN

6-7 DURIAM ST. N.

Phone: 6.6852
Sudbury, Ont.

J. T. PAQUETTE & SONS LTD.

Найбільший склад чоловічого одягу в Судбурах

Напівготіві, роблені до міри убрання:
валізки McBaine, сорочки Tooke's, взуття Strider's
капелюхи Biltmore & Crean
84 DURIAM ST. — SUDBURY, ONT., PHONE: 6.6641

THE FOWLER HARDWARE COMPANY LTD.

ТОРГОВЦІ: Начинням, кухонною посудом з алюмінію й емалі, будівельними інструментами і матеріалами.
Гадсон-бейськими кошами.
72 Cedar Street — Sudbury, Ont. — Phone 5.6649

BANNON BROTHERS LIMITED

„Одинокий дім якості в Судбурах”

С К Л А Д: Радій — Праюк — Рефрижераторії
Меблів — Диванів — Дранерів — Кухонь
Продаємо за готівку або на вигідні сплати!

Пийте!

SILVER FOAM

Напитки

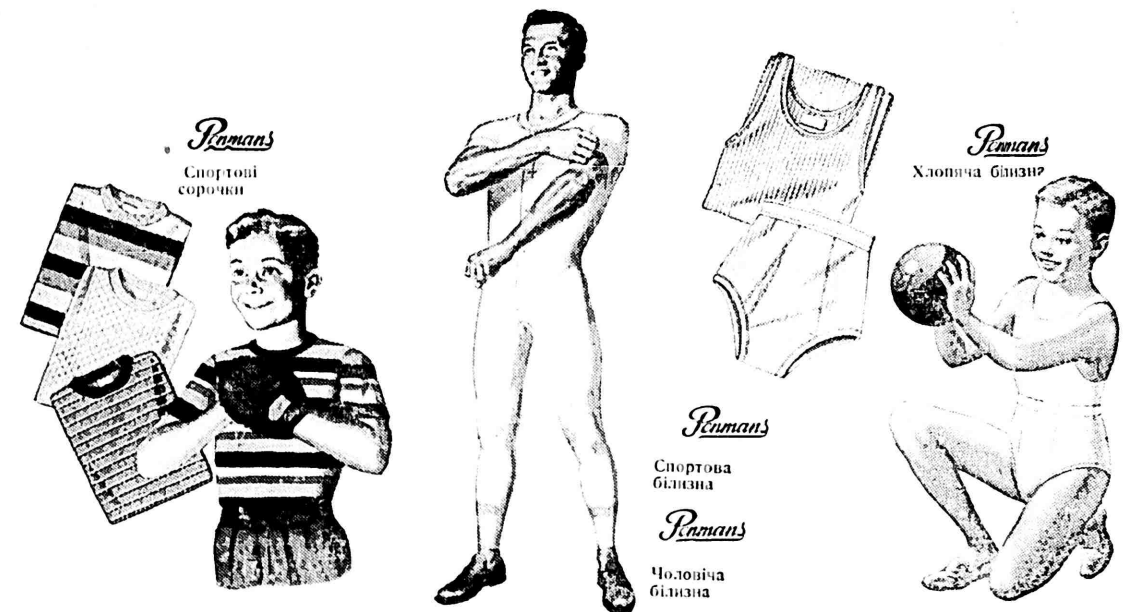
4 ВІДМІНИ:

Cola — Orange — Lemon — Lime

Пляшка 12 унцій за 5 центів

Знайте представників „STUBBY” — солодких вод
Ginger Beer, Lime Cola, Orange, Lemon, Lime, Grapefruit
SUDBURY BREWING & MALTING COMPANY Limited
Скоро обслугову. — Замовляйте телефонічно: 7 7561

ЛІПША ВАРТІСТЬ!

Ви маєте
вартість плюс
якість, коли носите
вироби Пенманс. Тому
що трикотажні вироби фірми
Пенманс виготовлені з ліпшого
матеріалу Ви носите їх довше,
вигідніше та вони Вам краще
пасують.
Ось чому фірма Пенманс така
улюблена від 1868 року.

Penman's

інші **Penman's**

вироби: голфові панчохи, рукавиці, „95” та „71” спідня білизна,
одностайна тепла білизна.

НАШ ЛІКАР РАДИТЬ

СОН

III.

Коли говоримо про підсвідоме життя прийшла мені на думку катастрофа корабля „Титаніка“, що бажано побити рекорд швидкості, наскочив на льодову гору і ця розповідь його майже на половину. Це був люксовий пароплав і тільки ним здебільша багаті, інтелектуалісти та мистці. Що діялося в момент катастрофи, годі описати. Настала страшна паніка, всі кинулися до лодок, яких було замало і біглися за місця в них, як звірюки. Капітан, знаючи, що корабель під'їждить до дна і що лодки не всі встигнуть забрати, наказав льодувати, хто має сісти в останню лодку. Серед інших витягнув лодку чоловік і капітан вичував йому швидко спускається вниз, у лодку. В той момент до капітана підбігла молода гарна дівчина, артистка, і замахавши в розпуку руки, просила дати їй місце, — вона ж за тижень мала виступати в опері. Місяця, очевидно, не було. Тоді той чоловік простягнув їй свій квиток: „Я потону, ви, пані, сходьте вниз!“ — сказав. Кораблем потрясли останні судороги і дівчину просто викинули на борт, спускається по драбинці не було вже часу. Не читав я, чи вона врятувалася, але коли корабель йшов на дно, той денгельмен хитав рукою останній лодці, що від'їжджала. Це був справді великий герой, небуденна людина і на світі таких хіба дуже мало.

Так проявляється наша підсвідомість, про яку я вже сказав, що це вона на думку багатьох психологів, діє у сні.

Деякі спостереження обґрунтовують здогаду, що сон регулюють нервні осередки, які зв'язані з мізковими центрами. Є, наприклад, така хвороба сплячки. Коли заледніння наблизиться до ядра нерві очей м'язів при задній стінці третьої мізкової п'ямори, вона паралізує ці м'язи і тоді настає або сплячка або безсонність. Якщо процес поступає від заду до переду, хворого огортає втома, якщо навпаки — безупинний неспокій. Скажімо, точніше: коли хворіє передня частина осередку — хворий триває сон, якщо задня — він спить безупинно. Так ці нервні осередки викликають сон і діють з одного боку на анимальну життєву систему в мізковій коморі та з другого боку на центральну частину вегетативної системи, що лежить на дні четвертої мізкової п'ямори і переходить у хребтовий стрижень. Це відбувається так, що згадані нервні осередки блокують мізкову кору і відтинають її від зовнішнього світу. Змислові органи не доповодяться до осередку свідомості подразнення — і тим самим людина спить. З блокування мізкової кори приходить загальмування вегетативної системи і тим самим вегетативний сон тіла: м'язи розпружуються, стіють в'ялі, від них поглиблюється і серце працює повільно.

Мізок і тіло повинні спати водночас. Але іноді буває так, що мізок вже спить, а тіло ще спить.

Залишається нам обговорити ще одне питання: чому, коли спимо, маємо сні. Всі ці рази гарні, то знов страшенні, іноді „пророчі“ і збуджуючі з'являються.

Свідомий світ у нас спить і відпочиває. Але крім нього маємо ще в собі підсвідомий світ з його невідомими нам осередками та збудниками. Цей підсвідомий світ і його апарат не спить ніколи й не відпочиває, бо не працює й не томиється. Кожна людина має свої клопоти й переживання, менші чи більші потрясіння, невдачі і навіть трагедії. Коли ці „примуси“ змислового життя вимотують її нерви і зморять її, вона хоч-не-хоч іде спати і засинає і тоді отой підсвідомий світ, тенденційний і неконтрольований свідомим життям, як спить, — проявляється виразніше — дає сні, добрі чи погані. Ми знаємо, що сні, збудившись, пам'ятаємо наші сон і навіть жаліємо, що він уже минув, або маємо від нього прикре враження, краще він був би не снівся — кажемо.

Лікарі кажуть, що у здоровому тілі здорова душа і сон у здорової людини є нормальним та глибоко скріпленим. Те скріплення від сну бачимо й у хворих, хоч у них завжди великі відхилення від нормальності.

Інша справа з інтелектуалістами, людьми сантименту, з заласом житевими поетів і філософів. Ці здебільша завжди невдоволені собою, своєю діяльністю та осягів і жаліються, що переживають більшу його половину, не наблизившись ні трохи до розв'язки основних життєвих питань, в тому і сну. Їх невдоволення не хворобливий чи психопатологічний об'єкт, а впливає із скомліканості нашого життя та обмеження у свободі: такої свободи, як її мали наші пращури, тепер немає, живемо в цивілізованому світі, що ніби дає вигоду, але внаслідок цього вимагає постійної контролю та обмеження у відношенні до радощів, сусідів і спільнот, особисті бажання не завжди можуть бути задоволені — і доводимо до боротьби між людиною, як індивідуальністю та цивілізацією. Сон таких інтелектуалістів — теж ціла і своя проблема.

А нагадає сон і дає залишається глибокою таємницею і йде внаслідок цього таємниці сну — смертю. Та хто зна, чи воно взагалі не добре, що так часто люди ми були всім розв'язувати всі, навіть найбільш метафізичні і тайни природи, ми наблизились би швидко до кінця світу.

І тому раджу дослідникам не спитися, а посподі викривати та розв'язувати найбільш тайни життя і природи — і виявити ще довгий час змислові блага, а серед них і гарних сонних з'яв.

Др. ЯРОСЛАВ СОЛТИКЕВИЧ.

ГАРНИЙ ФЕЙЛЕТОН“

„Радянська Україна“ з 26 січня шр. в своїй рубриці політичних доносів, що носить назву „Снідами виступів „Радянської України“, подає таку нотатку:

„В зв'язку з фейлетоном (I) опублікованим в газеті 26 грудня 1954 року, київська транспортна прокуратура повідомила редакцію, що кримінальну справу по обвинуваченню К.М. Огієнка розглянув київський лінійний транспортний суд. За систематичні крадіжки, шахрайство, а також за незаконне одержання К.М. Огієнка засуджено до 25 років поправно-трудових таборів з конфіскацією всього майна і порозкою в правах строком на 5 років“.

Яка газета позв „Большевизм“ раєм“ зуміла б написати такий „фейлетон“?!

ТАКІ СОБИ БУДЕННІ СПРАВИ.

Автограм Далай Ляма

Одинокий західний журналіст Джеймс Комерон — один з найбільш відомих публіцистів Англії отримав візю, яку йому зазначили повну свободу рухів у царстві Мао-Це-Тунга. Ось що він пише про свою пригоду:

Коли побудете один або два тижні в Пейнінгу, перше велике занування поміту зникає. Але залишається почуття, що ви ждете усього чогось у світі фантазії. Тут усе можливе. Помалу звикаєте до того, що блискучі Бюкі і гідуть з червоними прапорами. Звикаєте до обідів, що кінчаються зупою, звикаєте до комуністичного союзу жінок, що існує при християнській спілці молодих жінок, звикаєте до міста з трьома мільйонами мешканців, де нема одного однісінького бару. Звикаєте навіть до того, що без здування читаєте назву однієї організації, яка зветься „Об'єднання революційних капіталістів“.

Такі речі тут уже буденна справа. Зате мусите знову зануватися з людей. На тіл безконечно одноманітних, робітничих і назовні щасливих китайців виривають усі роди дивовижних типів: москалі в одягах, що були характерні для часті королі Едварда, привітні фізіономії що запрошують на обід, дивовижні індуси, що їх останньо можна було бачити в Берліні, і врешті повні зацікавлення до культурних справ люди з Яви й Японії.

Перед кількома днями почалися дійсно цікаві речі. Я пішов на прийняття, що його давав президент міністрів Чу-Ен-Лай. Товариські жінки в Пейнінгу складаються тільки з таких імпрес, на яких багато людей вистіють доволу в кількох темних залах і п'є китайське шампанське.

Поміж багатьма синьомундурними товаришами я саме дійшов до верхньої нудки, коли раптом я зачепив своїм рукавом величезний шафраножовтий халат. З чималим збентеженням я переконався, що стрункий молодий чоловік у брокатоному одязі, — ніхто менший як сам Далай-Ляма з Тибету. Остаточне, що сьогоднішня подія, але вона мала далекосягні наслідки. Автім не кожній днини доводиться зустрічати тринадцяте втілення божества, дев'ятнадцятилітню людину, що офіційно жила від двох із половиною століть, яка ніколи не вродилася і ніколи не може вмерти, — коротко з неоприлюдненого історію, якої сліду я багато тижнів даремно шукав у південному Тибеті, коли ввесь величезний пошук цього божественного володаря утік від визволення китайськими військами, — а оце тепер він сам стояв близько мене й похитав за-

перечно головою, коли надійшов хтось із підмогою з возкою. Мало що подібалося мені в цього малого бога з обстриженою головою, за винятком хіба, що в тім, що правдоподібно було його кишеню, він носив більше вічних пер, як я в будь-якого бачу. І раптом мені впала думка, якої я досі ще не мав: Я прохав його про автограм.

Коли це святе сотворіння вписало своє ім'я, простягнулася нагору ще друга рука: рука Панча Лаломі Нгюргтегні, політичного керівника таємничого тибетського доведствія, який власноруч дорігав китайську обсаду „недоступного міста“ Він теж дав мені свій автограм. Коли я хопав папір із підписами, сказав Далай-Ляма одніє слова, що їх він зважив мені сказати. Він показав пальцем на підписи й пробурмотів: „Ім'я Далай Ляма перше. Далай Ляма найвищий муж“.

Можна сказати, що таке може трапитися тільки в Пейнінгу. Пейнінгу став тепер головним осередком і місцем зустрічі різних людей, а саме для т. зв. „делегатів“. Коли я прибув сюди, в дусі, що я тут перший, — тут уже було 27 делегатів із 26-ох країн, що торіло разом більш дві тисячі людей з різних країн від Болгарії до Чиле.

Одним із головних будівельних проектів Пейнінгу була побудова кількох величезних касаринного зразку готелів. Три з них зарезервовані виключно для делегатів. В одному з найбільших, що має 350 кімнат, був тільки один гість, що платив. Такамо до диспозиції делегатів стояли у Пейнінгу біля 400 державних авт. Коли в індустріальних районах мають будувати нові фабрики, то починають будувати гостиниці.

Якщо китайці хочуть, можуть бути великодушні. Тоді вони готові стягнути з пів тузіна відвідувачів другі категорії, або тільки зробити добрий бізнес. Чи величезні суми, що їх вони на це видають, оплачуються. — це вже справа Мао-Це-Тунга.

(За „Условом“, Пітсбург).

НОВЕ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ В НІМЕЧИНІ

У Фалькенберґ 6. Гамбургу відбувся з'їзд Об'єднання Українців півн.-зах. Німеччини. На з'їзд прибули делегати, які репрезентували 297 основоположників Об'єднання в таборах Ганновер, Гайденау, Білефельд, Любек та інших. З'їзд відкрив голова Консолідаційного Комітету Домченко, а до президії з'їзду обрано проф. Зайцева, Домченка, Сахна, Клянована і Яценка. Після з'їзду проф. Зайцева про працю згаданого комітету за 16 місяців його існування, відбулися дискусії над пропозиціями делегатів та обрано нову управу Об'єднання у такому складі: Домченко — голова, члени управи: Ковальська, Білинський, Яценко і Косорог.

НОВА УПРАВА СУБ В ЛОНДОНІ

19. і 20. лютого відбулися в Лондоні шості річні збори Об'єднання Українців у Великобританії. Збори обрали нову управу, до складу якої ввійшли: Арлін Котт — голова, сест. Гуня — заст. голови, Іск. Сиселославна — секретар та Іск. Коханський — скарбник.

УКРАЇНЦІ В ХРИСТІ, ІОНІ В БІЛЬГІ

У Брюсселі відбулися першоразові синдикальні делегати від безлічких компаній. Українські шахтарі в Бельгії взяли в цих виборах активну участь і одностайно голосували за список центру вільних гірників, які базують свою діяльність на християнських принципах. З українських кандидатів делегатами обрано Семена Рубанюка, Теодора Михайлишина і Богдана Качура.

Редакція відповідає:

Вп. П. ХРУНІК: Дякуємо за щирі слова. У нас справді, як Ви пишете, „атмосфера“ і починається красна погода“ і що погоду думаємо втримати далі. Наш часопис має приносити людям розраду, науку, вістку і підйом духа — це наша ціль. Будемо друкувати згодом і те, про що просите. П. Корчинський Ваш старий друг, пересилає Вам привіт. За датою, коли ми міли стисли руки, бажаємо всього доброго.

Вп. С. МОЖЕВСЬКИЙ: За завданням редакції, хоч наш жарт якраз виказував високість духа й широту думки Покійного. На будуче постараймося вважати ще більше. Дякуємо за це передплату. Привіт!

Вп. О. РЕДЕМІТОРИСТИ: Напис був помилковий, просимо не звертати уваги. Передплата заплачена до кінця 1955. часопис висилаємо. Просимо інформацій про Вашу працю і плани, радо помістимо.

Вп. Ф. ЗАБОЛОТНИЙ: Дякуємо, одержали і вписали. Часопис шлемо. Привіт!

Вп. О. ДАШО: Одержали і щиро дякуємо.

Вп. В. ВОПТАС: Одержали, вписали, дякуємо за прихильність.

Вп. М. ГУРГУЛА: Дякуємо. Пропу прислати точну вістку про смерть Вашого бл. п. чоловіка, радо помістимо згадку в газеті, це наш обов'язок. Просимо прийняти писелови щиро співчуттями.

Вп. П. СЕНСОН: Дякуємо, одержали, часопис шлемо. Привіт!

Вп. Д. КОСТЮК: Щиро дякуємо, ми знаємо, що озветесь. Спробуйте зацікавити наших часописом сусідів. Привіт!

Вп. М. ВІТУШНИСЬКИЙ: Дякуємо за щире прихильність і датою на пресовий фонд, одержали. Ми не тиснемо руку!

Вп. М. СЯВАВКО: Адресу змінили, часопис висилаємо. За прихильність дякуємо, просимо пропалувати наш часопис серед знайомих.

Вп. П. МОПТЕЮК: Одержали, дякуємо.

Вп. Е. БАРТАН: Одержали, дякуємо.

Вп. С. ХЕБІНЬ: Одержали, дякуємо.

Вп. ДМИТРИВ: Адресу змінили, сподіємось, що часопис одержите. Привіт!

Вп. І. МАЩЕКІВ: Дякуємо, одержали.

Вп. П. ВОЛОШИНОВСЬКИЙ: Дякуємо, зокрема за датою на пресовий фонд. Листа з цікавістю прочитали. Ви праві: гордість — наш найбільший національний гріх! Справу висилки Вам бажаної книжки передали до відповідного відділення, обіцяли Вам вислати. Здоровимі щиро і дякуємо за побажання.

Вп. О. ПЕЛЕХ: Дякуємо за прихильність і прихильність.

Вп. І. ЧЕРЕВАТИЙ: Дякуємо, одержали.

Вп. С. ГУЛЯВСЬКИЙ: За прислання щиро дякуємо.

Вп. Н. РАКОВИЦА: Пишемо Вам окремо листа, дякуємо за прихильність.

Вп. КУМЕЛЮК: Одержали, дякуємо.

Вп. Т. ДИВОНІК: Дякуємо, зокрема за датою на пресовий фонд. Здоровимі.

Вп. С. СІМА: Одержали, дякуємо.

Вп. М. ПІКАЛЮК: Адресу змінили, часопис висилаємо. Дякуємо.

Вп. П. ІСК. СОБОЛІА: Висилаємо, прошу питати на листі і датою нам листи. Подорожувати.

Вп. П. КУРМАН: Знайдемо в широкій мережі. Щиро дякуємо за прихильність і пам'ять про нас. За датою на пресовий фонд окремо тиснемо щиро Вашу руку.

Вп. І. ДОЛІНСЬКИЙ: Листа діставили. Прокри, але згадані Вами книжки у продажі немає. Чому — про це пишемо в листі. Здоровимі.

Покликуйтеся на наш оголошення

Українська фірма JACK OSTAFEW

SALES & SERVICE LTD.

559 QUEEN ST. W. TORONTO ONT

TEL. OFFICE: EM 4-4618 —

RES.: WA 3 5047

ПРОДАЄМО ФОРНЕСИ, ОЛИВНИ ОГРІВАЧІ

рівнож продаємо ОЛИВУ

до оливних пальнів, водне огрівання,

ЕІР КОНДІЦЕНІНГ „GILSON PRODUCT“

Т. Р. БІГОРА, Б. А.
Український Адвокат і Нотар
офіс над

BANK OF TORONTO 31 A QUEEN ST.
ST. CATHARINES, — ONTARIO

Тел. Офісу — MU. 2-8341; Дому — MU. 2-1453

Вечорами лише на умовлення.

Філія офісу в Грімсбі —

8 Main Street East — Phone 540

урядує Т. Р. Бігора, а його адвокат-заступник у віторок

В суботу пополуноді і четвер пополуноді та в суботу рано.

PERFECT ELECTRIC COMPANY

Електричні контрактори різних дрітних сполучень.

ВІДПОВІДНА ОСНОВНА НАПРАВКА

Маємо імпортовані кришталеві чашделери з Чехословаччини, лампади, різні свічки „FIXTURES“ і прекрасні всілякі пам'яткові речі.

Зайдіть і огляньте наш багатий склад.

Продаємо по дуже знижених цінах

Основано 1926 Лайсенсовий контрактор

Власники: Д. ПЕРФЕТТІ

402 COLLEGE ST. TORONTO

Нема другого лікарства понад

USCI TREATMENT STOMACH REMEDY

Якщо страждає на хвороби шлунка, жовчі, печінки, вирок, міхура, ревматичні чи артритичні боля, здуття — тиснення в ямці під грудьми, біль крижів, жовтаку, біль у правій чи лівій боці шлунка, газ-закваси, біль під ребрами, заварот чи біль голови, затвердження, несприятливий, брак апетиту, гіркість, кислість а сухо в роті, нервовість, шлунок та упадок сил. ОТОЖ НЕ ЧЕКАЙТЕ ДО ЗАВТРА, бо завтра може бути пізно лічитись найліпшою медициною. А ЗАРАЗ щиро радимо Вам узяти одну чайну ложочку лікарства РУСЬКИЙ ТРИТМЕНТ USCI TREATMENT STOMACH REMEDY перед кожним їддою, три рази денно, забезпечити себе перед більш серйозною слабкістю. Показана є від першої плинки, нема другого такого ліку піде. Це лікарство є роблене спеціально з екстрактів зел, шліпів і корінчиків, а не з хімікалій. Кожна людина повинна мати цього лікарства одну або дві чайні ложочки, щоб несприятливий свій шлунок, деякі винок та міхур. Тоді можете бути більш щасливі за своє здоров'я. Ціна пляшки є \$6.00, в аптеках або просто від нас. Гроші висилайте зарав. Точно подайте своє ім'я та адресу.

LUSCOE PRODUCTS LIMITED
370 BATHURST ST. TORONTO 1, ONT.

City Furniture Company

У нашому великому складі Ви знайдете повний і потрібний для Вас ряд домашніх умеблень як також електричні приладдя

3097 Dundas Str. W

Даємо на дуже догідні і легкі сплати

TORONTO, ONT.

PHONE LY 9921

Я. БАБИШ REAL ESTATE

Хочете робити добрий „бізнес“?

Осідайте в дистрикті Наягарі!

Продає і посередничить у продажі: ГОТЕЛІВ, МОТЕЛІВ, ОВОЧЕВИХ ФАРМ, ДОМІВ, РЕСТОРАНІВ І ВСІЛЯКИХ ІНШИХ РЕАЛЬНОСТЕЙ. Роджений канадієць — відомий з 20-літнього досвіду і чесної обслуги.

ЗАХОДІТЬ ДО ЙОГО ОФІСУ:

469 ST. PAUL ST.

ST. CATHERINES, ONT.

Повідомлення

Чоловічий хор „СУРМА“ при Українському Відділі Канадійського Легіону ч. 360 в Торонті устроє в Торонті п'ятницю, 18. березня шр.

Концерт української пісні

В ЗАЛІ

THE EATON AUDITORIUM — corner COLLEGE & YONGE

ПОЧАТОК В ГОДИНІ 8-Й ВЕЧОРА.

Квітки вступу набувати в склепах: АРКА — 575 Квін вул. Вест, ПЛАТ — 344А Бетрест вул., Простепа (п. Хабаль) 324 Квін вул. Вест, БАЗАР — 1615 Дюпон вул. і в ресторани ВІКТОРІА ГРП — 612 Квін вул. В. та в дні концерту при касі Ітон'с Авдиторії.

КОНЦЕРТ В 16-ї РОКОБІННІ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ з участю Стефи й Олі Федчук, Петра Черняка, Юрія Поченока, хору Боян — Авдиторія УНО, 297 Каледж, год. 8. веч.

КАМЕРНИЙ ВЕЧІР у виконанні скрипала Івана Ковалів і піаніста Романа Стецури, зах. Муз. Інституту ім. М. Лисенка, зала Церкви св. О. Нікола, 700 Квін Вест, неділя 20. березня 1955, год. 8. веч.

ЗАБАВИ

ТОВАРИСЬКА ЗАБАВА ЖІНОЦТВА ПРАВ. ГРОМАДИ. зала Праз. Громади, 404 Бетрест, субота 19. березня 1955, год. 8. веч.

КІНОФІЛЬМ, зах. Праз. Громади, зала 404 Бетрест, неділя 20 березня 1955, год. 8. веч.

G. LUKE'S

FURNITURE ELECTRIC CO.

797-799 Dundas St West

TORONTO, ONT.

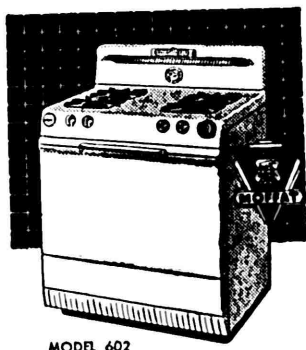
Tel: EMpire 8-9228

**НЕОСЦОРИМА
ЯКІСТЬ**

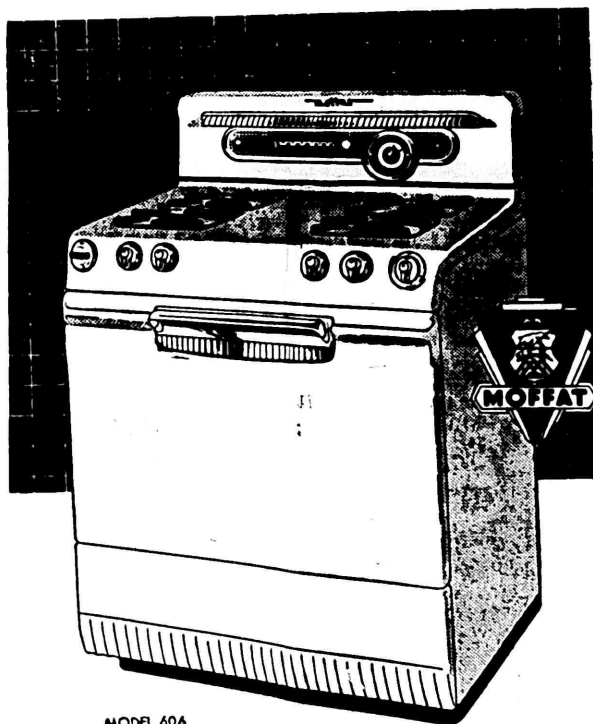
УВАГА! Торонто, Гамільтон, Ст. Кетеринс
Ошава й околиці Торонта в засягу 100 миль

**НАЙНИЖЧІ
ЦІНИ**

ГАЗОВІ КУХНІ МОФЕТА

MODEL 602

MODEL 606

MODEL 2408

Найновіші Моделі на Рік 1955

Кухні Мофет є в тисячах хат і тисячі господинь не можуть нахвалитись їх,— такі вони практичні, вигідні та ощадні. Чому і Вам не спробувати цієї марки і не ощадити Вашій дружині здоров'я та нервів, а собі грошей, тим більше що наша фірма дасть Вам їх на короткі, довгі та легкі сплати?

Ті, що спробували кухні Мофет, не хочуть вже іншої!